

Yaratmak...

Üstad'ın 0 ve Ben kitabından:

Üstad, efendi hazretlerine soruyor:

– Efendim; son günlerde bir modadır tutturuldu. En adî işlerde “yarattık, yarattığımız, yarattığınız” diye konuşuyorlar. Olur mu bu?

– Eğer (yarandırmak, yararlı kılmak) mânasına kullanılıyorsa, olur; halketmek mânasınaysa asla!..»

– Türkçede (yaratmak) halketmek manasınadır. Ancak Allah yaratır.

– Olmaz, olmaz! İnsanî fiillere bu tâbir yakıştıramaz.

(0 ve Ben – Büyük Doğu Yayınları – 14. basım – s. 173)

Mâide Hanım Ve Emin Garbi Bey'in Dilinden Efendi Hazretleri Efendi Hazretlerinin Ev Ve Aile Hayâtı

Bir gün yüz kadar sual hazırlayıp evlerine gittim ve Garbî ağabey (Efendi hazretlerinin kızı Mâide Hanım'ın damadı), hala (Mâide Hanım) ve bu fakîr (Süleyman Kuku) oturduk. Suâllerimi sordum. Efendinin ev ve aile hayâtı gibi, husûsî taraflarına âid suallerdi. Buraya, sadece cevâbları yazıyorum. Cevâblardan

sualler anlaşılır:

-İşrak ve duha [kuşluk] namazlarını camide kıldardı. Yalnız kıldardı. Kışın mangalı da oraya koyardı.

-İkindinin sünnetini terk ettiğini görmedik.

-Akşam namazından sonra Evvâbîn namazını da kıldardı.

-Teheccüd namazını kıldardı. Hanımı Esmâ hânım da kalkardı. Mekkî efendi de kalkardı.

-Namazları müstehab vakitlerinde kılmağa çok dikkat ederdi.

-Kahvaltıyı sabah namazından sonra yapardı.

-Sabah namazından sonra yatmazdı, kuşluk vaktinde yatardı.

-Az yer, küçük lokmalar alır ve yavaş yerdi. Ağzı ufacıktı.

-Kaylûle yapardı, yatsıdan sonra uzanırdı, hanımları otururdu.

-Geceleri ekseriya kitâb mütalaası ile geçirirdi.

-İkindiden sonra yatmak âdetleri değil idi.

-Yemek, içmek ve yatmak gibi hususlarda zamana dikkat ederdi.

-Akşam güneşinden sonra eve geleni azarlardı.

-Her işinde itinalı idi. Mendilini katlar, temiz elbise giyerdi.

-Müsâfir olarak sabah namazının akabinde gelenler de olurdu.

-Umumiyetle haberli gelinirdi, kendileri de davet ederdi.

-Ba'zı sevdikleri için belli zaman ta'yîn etmezdi.

-Müsafirlere çay, yemek, peynîr ve bayramlarda Keşkek ikram ederdi.

-Önceleri geliri evkaftandı. Evkaf aradan çekilince sıkımtı

çektiler denilebilir.

-Ziyaret edecekleri ahbablarını bazen haberli, bazen habersiz ziyaret ederlerdi.

-Kendini ziyarete gelenler bazen az, bazen çok otururlardı. Daha doğrusu şahsa, ya'nî gelen müsâfire göre hareket ederlerdi.

-Müsâfirleri kışın evde, yazın taşlık dediğimiz yerde ağırlardı.

-Asîde tatlısını severdi. [Un, yağ, kavrulmuş şeker]. Tırşık, perde pilavı severdi.

-Çorbaya ekmek doğramağı sevmezdi. Böyle yapan birine mâni olmuştur. "Temiz ve nezîh yeyiniz" buyururdu.

-Yaprak sarması, kabak dolması, keşkek, domates ve soğan dolması severdi.

-Turfanda sebzeleri severdi.

-Son onbeş sene sigarayı terk etti.

-Balık yedi. "Midye yemeyiniz" derdi.

-Acı kahve, bal şerbeti ve çay içerdi.

-Kahvaltıda yağda yumurta üzerine yoğurt koyar, öyle yedi.

-Akşamdan sonra badem, ceviz, fındık, bal, çörek otu dövüp karıştırırlar, bunu severdi.

-Sütlâç, muhallebi, lokma tatlısı yedi.

-Ayran çorbası, yarma çorbası [ayranlı veya ayransız] severdi.

-Pişmiş pazıyı kuşbaşı ile yemeği severdi.

-Bamya yedi.

-Kavun ve karpuzu severdi.

-Takma diş kullanırdı. On-onbeş senede bir değiştirirdi. Ya'nî damak kullanır, bazen geceleri suda bırakırdı.

-Ailede eskiden beri yapılan ve sevilen yemekler: Et, pilâv, keşkek, yayla çorbası, yarma çorbası, yaprak sarması ve kabak dolması.

-Erkek isimlerinden Ahmed ve Muhammed...li isimler verir, Cüneyd, Sevbân, Rûchân isimlerini severdi.

-Kadın isimlerinden Nefise, Sabîha gibi eski isimleri severdi.

-Bazan ismen, ba'zan lakab, bazen kısaltma olarak hitâb eder, Sabîhaya sabko, kızı Mâide hanıma Mâdub, Süheyl'e Behîk, Nevzâd'a Kühîk derdi.

-Kadınlar için yine Münevver ve Teyhân isimlerini severdi.

-Şaka yapardı. "Çıplak gezeceksiniz, günâh işleyeceksiniz, çabuk ölün" derdi. Sevdiklerine ölümü tercih ederdi. Şâkir ve Emine fantezi giyinirlerdi.

-Efendi babam çocuklarına çok yüz vermezdi.

-Ekseriya babam birisine hitab ederken, "Babam" kelimesi ile başlardı.

-En kötü kişiye rûh-i habîs, Şemseddin'e Harabeddin derlerdi.

-Eşek, köpek gibi hitablar kullanmazdı.

-Efendi, bey, azîzîm, biraderim gibi hitâb kelimeleri kullanırdı.

-Yetimleri incitene kızardı. Bu yüzden kızına kızmıştır.

-Hiç kimseyi dövdüğü, sövdüğü görülmemiştir; bastonunu sallardı, o kadar.

-Akşam olunca herkesin evde olmasını isterdi. Gece sokakta

gezmek yoktu.

-Hanımlarına, eline sağlık, Allah razı olsun, teŝekkür ederim gibi memnuniyet ifâdeleri kullanırdı.

-Nene hanımın terbiyesini çok beğenirdi.

-Kıskançlığı yoktu, kini yoktu.

-Bazan: “Beni dinlemediler, dinleseydi kazanırdı” derlerdi.

-Terbiye için kızardı veya öyle görünürdü.

-Tavizsiz bir tavrı vardı.

-Kızdıklarını belli eder, azarlar, men’ ederdi. Tersî için de böyle idi. Memnun olur, tergîb ve teşvik ederlerdi.

-Her hafta banyo yapardı. Husûsî havlu, bornoz gibi eşyası vardı. Mendili temiz ve ütülü idi.

-Evde de sarık kullanırdı.

-Umumiyetle ince çorap giyerdi.

-Mest giyerdi. El ve ayakta, Mekkî efendi ve Mâide hala, Efendi’ye benzerdi. Gözleri hafif çukurdu. Derinden bakıyormuş hissini verirdi.

-Misvak kullanırdı. Fırça kullanmazdı.

-Kravat takmamıştır.

-Gömleđi yakasız idi.

-Deve tüyü, gri, kurşunî ve beyaz renkleri severdi.

-Kadınların tesettüründe titiz idi.

-“Saçınızı topuz yapmayınız” diye hassaten söylerdi.

-Mevsime göre elbise giyerdi.

- Yazın uzunca ceket, kışın palto, namazda siyah cübbe giyerdi.
- Çok elbisesi yoktu. Kullandıklarını Van'a yollardı. Beyaz, yakasız gömlek giyerdi.
- İç çamşırıları uzun ve düğmeli idi.
- Câmi'de cübbe giyerdi.
- Temiz ve güzel giyinmeği sever ve tavsiye ederdi.
- Kadınları için belli bir kıyafet üzerinde durmaz, tesettüre riâyet çok isterdi. Nâmahremlere göstermemek üzere, güzel giyinmelerini, ziynet kullanmalarını beğenirdi.
- Picama olarak entari giyerdi.
- Evde de başı açık durmazdı. Evde de ekseriya çorabsız durmazdı.
- Kardeşlerinden Yûsuf efendi Musul'da, Şemseddin Başkale'de, Ziyâeddin de Başkale'de ahirete intikal etmişler. Abdülkâdir de Efendi'den bir sene sonra İstanbul'da vefat etmiştir. Kızkardeşi Mu'teber hanım İstanbul'da vefat etmiştir. Edirnekapı kabristanındadır. Tevfîk beyin annesidir. 1931 veya 1932'de vefat etmiştir. Sâlihâ, mütedeyyine, hürmetkar ve büyüklerin kadrini bilen bir hanım idi. Efendinin hanımı Esmâ, Hamîd Paşa'nın biraderi Mahmûd'un kızı idi. Aîşe hanım, ya'nî Efendi'nin hanım efendisi Seyyid Fehîm hazretlerinin oğlu Muhammed Reşîd efendinin kızı idi. Nene hanım, Paşa'nın yeğeni Muhyiddîn'in oğlu Hasan'ın kızı idi. Bedriye hanım Rumelili idi. Son hanımları Mâide hanım Tîmur oğullarındandır. Çocuklarının hepsi Aîşe hanımdandır. Oğulları, Mekkî, Enver ve Münîr, kızları Şefi'a ve Mâide hanımlardır. Şefi'a Musul'da koleradan vefat etti. Tefvik'in amcası Salih beyin hanımı idi. Salih bey baştan intisab etmedi. Gidişatı iyi değildi. Sonra Seyyid Fehîm hazretlerinin kabrine iltica edip: "Fırârî geldi efendim" dedi. Şefia hanım veliye bir hâle sâhibdi. Vefatında Efendi Hazretleri: "Kadir bilmez, kirli Sâlihden kurtuldu. İyi

oldu" buyurdular. Efendi Hazretleri torunlarını çok severdi. Bilhassa Behâeddin'i. Akrabasının kendi aralarında teehhülünü [evlenmesini] tercih ederdi.

-En çok sohbet etmekten, kitâb okutmak ve mütala'a etmekten zevk alırdı. Tenezzüh de hoşuna giderdi.

-Ağaçları aşu yaptırır, bahçe ile vazifeli adamları olurdu.

-Hazreti Şeyh'e ittiba'en av gibi işlerle uğraşmazdı.

-Akrabayı, ahababı yoklar, sıkıntılarını giderirdi.

-Yeni devlet idaresinden sonra sakal ve bıyık hususunda susmuştur.

-Zamanın katılığı karşısında eshabı sakalsız, fakat hemen hepsi bıyıklı idi.

-Dünya tahsillerinden tercihleri fen dersleri idi, ama kadınlarla ihtilât ve muhâtab olmayacak şekilde. Tıbbı tercih etmezlerdi. Efendice, kişinin islâmdaki takvası önemli idi. Makam ve mevki'i mühim değildi.

-San'atlarından terziliği tercih ederdi.

-Kadınlar için yün eğirmek, örgü örmek, dikiş dikmek gibi meşgaleler tavsiye ederdi. Bu vesile ile kızlarına dikiş makinesi hediye ettiklerine işaret etmiştik.

-Efendi Hazretleri babalarından stayişle bahs ederdi. Akrabadan en çok, yeğeni Faruk beyi severdi.

-Hazreti Şeyh'in (kuddise sirruh) oğulları arasında, Muhammed Sıddîk'tan (kuddise sirruh) sonra en çok Ma'sûm efendiyi severdi. "Bu zamanda kâmil insan olarak yalnız Ma'sûm efendiyi bilirim" sözünü Ziya bey nakl etmiştir.

-Akrabanın hanımlarından Paşa'nın kızı Nesîbe hanımı çok severdi. Şeyh Hasan'ın gelini idi. Ma'sûm efendinin hanımı Aişe hanıma da son derece hürmet ederdi. Bu ikisine "Hanım"

derdi ve bunlara ayağa kalkardı, sigara ikram ederdi. İki de sigara içerdi. Nesîbe hanım Efendi Hazretlerine mensûb idi.

-Torunlarından Behâ'yı çok severdi. Kadınlardan Refika hanımı çok severdi. Ona Refî'a derdi. Onu herkese misâl gösterirdi. Çok zeki, hafızası kuvvetli idi. Annesi Efendi babanın baldızı, babası Hamîd Paşa'nın oğlu Abdullah efendi idi.

-İstanbul'daki eshabından en çok sevdikleri: Ziya bey, Hâlid bey, Hilmî bey, Sabri bey, Mehmedçik. Ziya bey için: "Ziya civânmerddir" buyururdu.

-Van'da Abdülmecîd efendiyi, kardeşlerinden Tâhâ efendiyi çok sever, onun için: " İlim Süreyya yıldız kümesine çıksa, Tâhâ indirir" buyururdu. Geceleri kitâb mütala'a ederken, mühim yerler için, bastonu ile tavana vurur. Tâhâ efendiyi çağırır, o da giyinir, sarığını bile başına koyup gelirdi. Efendi baba: "Tâhâ, ben şurayı şöyle anladım, sen nasıl anladın" buyurur, o da cevâb verip dönerdi. İcap ederse, yine çağırırdı. Bir gecede belki on defa çağırıldığı olur, her defasında giyinip gelirdi.

-Yer altı câmi'-i şerifi imamı Alî Efendinin arkasında namaz kılardı.

-“Zamane vaizlerinin va'azlarını dinlemeyin” buyururdu. Bir defa Cuma' namazı için Hilmî Beyle Bebek camiine gitti. İmam va'z verirken din düşmanlarına o kadar çattı ki, Hilmî Bey hocamız hislenip ağladı. Efendi Hazretleri: “Ne o Hilmî, ağlıyor musun? Ağlama ve buna inanma. Çünkü bu da onlardandır” buyurdu. Hilmî Bey hocamız hayret etti. Otuz kırk sene sonra, Efendi'nin sözünün doğruluğu, bir vesîle ile ortaya çıktı da, Hilmî Bey hocamız işte o zaman cidden ağladı ve: “Efendi bambaşka bir insandı” dedi.

-Damadı Salih beye kızardı.

-Mektûbat, İhya, Kimya ve Şeyh-i Ekber'in kitablannı mütala'a ederdi. Fakat Muhyiddin Arabî'nin kitablannı okumağı tavsiye

etmezdi. Nehc-ül enam, Divân-ı Mevlânâ Hâlid, Divân-ı Cüzeyrî, tefsirden Beydâvî, şiirden Fuzûlî'nin bazı gazellerini ve nat- i Peygamberisini beğenir ve okurdu. Arabî divanlardan Ömer bin Fârid hazretlerininkini severdi.

-Osmanlı Padişahlarının hepsini severdi. Bilhassa Abdülhamîd ve Vahîdeddin Hân'ı.

-İstanbul'u severdi. Van'da sarayım olacak yerde, İstanbul'da gece kondum olsun" derdi. Saray Bosna'yı da görmeden severdi.

-Duadan sonra ellerini yüzüne yukarıdan aşağı sürerek indirirdi.

-Sessiz dua ederdi. Duada ellerini itidal üzere kaldırırdı.

-Namazdan sonraki duanın sonunda: "Allahümmağfir verham ve ente hayr-ür-rahimîn, rabbiğfir verham ve ente hayr -ür rahîmîn, rabbiğfir verham ente hayr-ür rahimîn, teveffenî müslimen ve elhıknî bissâlihîn" der, ellerini yüzüne sürerdi. Fatiha okumazdı.

Burhan Toprak, Efendi Hazretlerine: "Hazreti îsâ aleyhisselâm hakkında ne dersiniz?" diye suâl edince: "Babasız, hak peygamberdir" buyurdu. Peygamberimize nisbetle farkları nedir? Dedi. "Büyük" buyurdu. Ne gibi, dedi. "Hazreti îsâ melekiyyette en üstün derecede idi. Ona nisbetle de bir eksiği vardı" buyurdu. Neydi eksiği efendim? Dedi. "Beşeriyeti" buyurdu.

Sabrî Bey anlattı. Bir gün odada mahremeleri ile oturuyorduk. Efendi Hazretleri: "Ben gidersem, şu elektriğin sönmesi gibi karanlıkta kalırsınız" buyurup, duvardaki elektrik düğmesini gösterdi.

(Süleyman Kuku-Son Halkalar ve Seyyid Abdülhakîm Arvâsî'nin Külliyyatı-1.Cilt- S.355-361)

Efendinin Hayatı -kısa-

Seyyid Abdülhakîm Arvâsî (r. aleyh) Son asırda yetişen, zahir ve batın ilimlerinde kamil ve dört mezhebin fıkıh bilgilerinde mahir, büyük alim ve ruh bilgilerinin mütehassısı büyük veli. Allahü tealanın emir ve yasaklarını insanlara anlatan ve kendilerine Silsile-i aliyye adı verilen büyük alimlerin otuz dördüncüsüdür. Babası Seyyid Mustafa Efendidir. 1865 (H. 1281)te Van'ın Başkale kazasında doğdu. 1943 (H. 1362)te Ankara'da vefat etti. Kabirleri Ankara yakınındaki Bağlum kasabasındadır.

Babası Seyyid Mustafa Efendi ve bütün dedeleri, zamanlarının alim ve fadılları idiler. Imam-ı Ali Rıza bin Musa Kazım soyundan olup, seygid oldukları Irak'taki şer'i mahkeme defterlerinde yazılıdır. Arvasi ailesi, altı yüz seneden beri ilim yaymakla ve en üstün insanlık meziyetlerinde nümune olmakla tanınmış ve halk arasındaki ayrılıkları gidermekte, milli birliği sağlamakta büyük vazifeler üstlenmiş ve bunları devam ettiregelmişlerdir.

İlk tahsilini babasının huzurunda gördü. Daha sonra Arvas'a giderek yüksek tahsilini zamanın en büyük alim ve evliyası Seyyid Fehim Arvasi hazretlerinin huzurunda tamamladı. 1300 hicri sene başında ilm-i sarf, nahv, mantık, münazara, vad', beyan, meani, bedi', belagat, kelim, usul-i fıkıh, tefsir, tasavvuf, ulum-i hikemiyye yani hikmet-i tabi'iyeye (fizik, biyoloji), hikmet-i ilahiyye, riyaziyye (yani matematik, geometri), hey'et (astronomi) gibi zahir ilimlerde icazet (diploma); tasavvufun Nakşibendiyye, Kadiriyye, Küfreviyye, Sühreverdiyye ve Çeştiyye yollarından hilafet aldı. Başkale'de otuz yıl kadar tedris ve irşad ile meşgul oldu. Yani ders okuttu ve insanlara Allahü tealanın emir ve yasaklarını anlattı.

1914 (H. 1332)te Birinci Dünya Harbi çıkıp Ruslar Doğu Anadolu'yu işgal edince, Başkale'den hicret edip, Irak'a, oradan Adana, Eskişehir ve 1919 (H. 1337)da İstanbul'a geldi. Eyyub Sultan'da önce yazılı medreseye, sonra Gümüşsuyu Tepesindeki Mürteza Efendi Dergahına yerleşti ve Kaşgari Hanekahı meşihatına tayin olundu. İslam halifelerinin ve Osmanlı Sultanlarının sonuncusu olan Sultan Vahideddin tarafından Medrese-i mütehassısın denilen İlahiyat Fakültesinde tasavvuf müderrisi yani ordinaryüs profesörü olarak 8 Zilkade 1919 (H. 1337) tarihli ferman ile tayin edildi.

Anadolu'da çarpışan Kuvay-ı Milliye'nin galip gelmesi için para, mal ve dua ile yardım edilmesi, eli silah tutanların onlara katılmaları için milleti teşvik ederek çok kimseyi Anadolu'ya gönderdi. Çok yardım yapılmasına sebep oldu. Uzun zaman irşad, vaz ve tedris ile meşgul olup hayatının sonuna doğru İzmir'e gönderildi. Zor şartlar altında İzmir'de kaldığı sırada ihtiyarlığın da verdiği takatsizlikle hastalandı. Ankara'ya getirildi. Ankara'ya geldikten birkaç gün sonra 27 Kasım 1943 (H. 1362) tarihinde sıkıntılarla dolu dünyadan ahirete intikal etti. Ankara'nın kuzeyinde bulunan Bağlum nahiyesinde defnolundu. Kabri ziyaret edilmekte, huzurunda yapılan dualar kabul olunmaktadır.

Seyyid Abdülhakim Arvasi'nin üç oğlu ve iki kızı vardı. Kızlarından Şefia Hanım, hicrette Musul'da vefat etti. Enver Medeni de hicret esnasında 1918 (H. 1336)de Eskişehir'de vefat etti. İkinci oğlu Ahmet Neyyir Mekki Üçışık Efendi uzun zaman Üsküdar ve Kadıköy müftülüğü yaptı. Kadıköy müftisiyken 1967 (H. 1387)de İstanbul'da vefat etti. Üçüncü oğlu Seyyid Münir Üçışık, İstanbul Belediyesinde satış memurluğunda çalışmış, doğruluğu, çalışkanlığı güzel ahlakı ile etrafının sevgisini kazanmıştı. 1979 (H. 1400)da İzmir'de vefat edip Ankara'nın Bağlum kasabasına defnedildi. İkinci kızı Maide Hanım, eski Van mebusu Seyyid İbrahim'in zevcesiydi. Seyyid İbrahim vefat etmiştir. Maide Hanım, Ankara'da damadı Seyyid M. Emin Garbi

ve kızı Ümmü Gülsüm hanımefendi ile birlikte dir.

Seyyid Abdülhakim Arvasi vücutça gayet mutedil ve kusursuzdu. Buğday tenliydi. Alnı geniş ve açıktı. Kaşları birer hilal gibi olup, kabarık ince ve ölçülüydü. Nur bakışlı gözleri iriceydi. Burnu ahenkli ve normalden büyükçeydi. Yüzü zaiifçe olup sakalı sıktı. Bedeni iri yapılı olup, insana mutlak surette hürmet telkin edici bir vakar ve heybeti vardı.

Her hali ve hareketi ile İslamiyete uyardı. Çok mütevazı olup; "Ben" dediği işitilmemişti. Çok heybetli ve temkin sahibiydi. Çok misafir severdi. Yardım yapmaktan hoşlanırdı. Ziyaretlere gider, davetlere icabet ederdi.

Seyyid Abdülhakim Arvasi din bilgilerinde ve tasavvufun ince marifetlerinde derin bir derya idi. Üniversite mensupları, fen ve devlet adamları, çözülemez sandıkları güç bilgileri sormaya gelir; sohbetinde, dersinde bir saat kadar oturunca, cevabını alır; sormaya lüzum kalmadan o bilgi ile doymuş olarak geri dönerdi. Teveccühünü, sevgisini kazananlar, sayısız kerametlerini görürdü. Çok mütevazı, pek alçak gönüllüydü. Eyyub Sultan, Fatih, Bayezid, Bakırköy, Kadıköy, Beyoğlu'nda Ağa Cami-i şerifleri kürsilerinde senelerce ilim neşretmiştir.

Seyyid Abdülhakim Arvasi ayrıca Vefa Lisesinde öğretmenlik yapmış, Sultan Selim Cami-i şerifi yanındaki Süleymaniyye Medresesinde, tasavvuf müderrisi (profesörü) iken Er-Riyad-üt-Tasavvufiyye kitabını yazmıştır. Tasavvuf hakkında risale büyüklüğünde müteaddid mektupları vardır. Mevlid okunmasının ve tesbih kullanmanın başlangıc ve meşruiyeti hakkında bir risale, Rabıta-i Şerife Risalesi, Sahabe-i Kiram ve Ecdad-ı Peygamberi risaleleri, İslam Hukuku, Keşkul ve Sefer-i Ahiret isimli eserleri, Arabi, Farisi ve Türkçe şiirleri pek kıymetlidir.

Abdülhakim Arvasi'nin kıymetli görüşlerinden biri şöyledir: "İnsanı kaplayan sıkıntıların birinci sebebi, Hakk'a karşı şirk ve müşrikliktir. İlim ve fen ilerlediği halde, insanlığın

ufuklarını sarmış olan fesad karanlığı hep şirkin, imansızlığın, vahdetsizliğin ve sevişmezliğin neticesidir. Beşeriyet ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sevip sevilmedikçe, ızdırap ve felaketten kurtulamaz. Hakk'ı tanımadıkça, Hakk'ı sevmedikçe, Hak tealayı hakim bilip, O'na kulluk etmedikçe, insanlar, birbirini ile sevişemez. Hak'dan ve Hak yolundan başka her ne düşünülse, hepsi ayrılık ve perişanlık yoludur.”

Efendi Hazretlerinin Bir Rüyaya Yaptığı Tâbir

*Efendi hazretlerini sevenlerden İskender beyin hanımefendisinin gördüğü rüyadır.

Yakında görmüş olduğum bir rüyamı ta'bîr buyurmanız için yazıyorum. Cenâb-ı Hak hayırlara tebdil etsin. Âmin.

Bir gece menâmda Peygamberimizi (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) rüyada, ölmüş ve tenâşir üzerinde gasl edilip, techîz ve tekfin edildiğini gördüm. Hemen gittim, mübarek yanağından öptüm. Sonra birisi geldi, bana sordu ve: “Bu hangi tarîka mensûbdur” dedi. Ben de, hiçbir tarîka mensûb değildir. Fakat dünyâya bundan daha yüksek kimse gelmemiştir ve bilhassa ahlaken bundan daha yüksek hiç kimse yoktur, dedim. Bilâhere tabutu ile beraber, bir yol üzerine mezarını kazmağa başladılar. Fakat taş olduğu için, imkânı yok, derin kazılamadı ve tabutu ile beraber defn ettik. Üzeri örtüldü. Bu ameliyye bitmeden, baş ucunda büyük biraderimin ailesi, yengem duruyor ve Peygamber sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem'in kabri içinden yüzünü açtı. Güya cenaze içeride teaffün etmiş de, milyonlarca siyah küçük kara sinekler uçuşmağa başladı. Hayretler içinde uyandım. Şurasını da yazmadan geçemiyorum:

Nedense bir hiss-i kablel-vuku', İmâm-ı A'zâmın gördüğü rüyadan ilham alarak cenaze teaffün edip, milyonlarca küçük sinekleri şöyle ta'bîr ettirdi: Cenâb-ı Hakkın: "Ey Habîbim, ben bu dîne küffâr kullarım ile de nusret veririm" va'd-i sübhânisi acaba tecelli mi etti. Yalnız bu sinekler arabi midir, yoksa küffâr mı, burasını re'y-i âlinize, diğer kısımları ile bırakarak mufassal ta'bîrinizi ve kendime âid kısımlarını da yazarak bildirmenizi ehemmiyetle rica, eder, hürmetle ellerinizden öperim.

CEVÂB VE TA'BİRİ

Ma'lûmdur ki, âlem-i his -ki ma'lûmumuz olan ve içinde bulunduğumuz âlemdir. Ve keza âlem-i hayalî, ya'nî âlem-i hulyâ ve âlem-i rüya ki, hâlet-i nevmde [uykuda] rüyada görülenden ibarettir- ve âlem-i keşf, ulemâ-i kiramın ve evliyâ-yı izâmın uyanık olarak müşahede ettiği ahval-ı gaybin ve sâir âlemler -ki lâ ekal [en az] onsekiz bin âlem, Hak sübhânehu ve teâlânın mahlûklan ve masnû'ları, mülkleri ve memlûklerîdir- her âlemin kendisine göre çok vâsi' ve çok geniş ve çok kât'i ve çok kâfil ma'nâları, imâları, işaretleri ve beşaretleri, tazammunları ve iltizamları vardır. Zira kârhâne-i ülûhiyette abes muhaldir. Ya'nî hiçbir şey abes halk olunmamıştır. Ya'nî yersiz, hikmetsiz, maksadsız değildir. Buna binâen âlem-i rüyada görülmüş olan ahvâl, Enbiyâ-ı izâm (aleyhimüssalâtü vesselam) dâhil olduğu halde, evliyayı kiramın rüyâ-ı salihaları ve bütün müslümanların, havas ve avamının ve bil-cümle fâsık ve fâcir ve kâfır-i bedhâh [kötü niyetli] ve mürted ve zındıkların, dinli ve dinsiz olan kâfirlerin de rüyaları boş değildir. Hiçbir hulyâ ve hiçbir tahayyül, hiçbir teemmül, hiçbir tefekkür, hiçbir tezekkür hikmetsiz ve hâlî [boş] değildir. Hepsi mahlûktur. Masnû'-i ilâhidir. Boş değillerdir ki, bunlara edgas-ı ahlâm ta'bîr olunur. Hiçbir ses, hiçbir levn [renk], hiçbir zevk [tat], hiçbir hareket, hiçbir sükûn, zerre zerre hiçbir masnû' [varlık] abes değildir. Kârhâne-i ülûhiyette hiçbir şey menfâatsiz ve maslahatsız ve zayi' değildir. Cümlesi ve cümlesi Hakîm-i mutlak olan Cenâb-ı Zül-Celâlin mahlûklarıdır.

Zira abeslik câhile, ahmaka ve çocuklara muhtastır. Allahu teâlâ bunların hepsinden müberrâdır.

Fakat bunların ma'nâlarını, işaretlerini, imâlarını bittamam anlamak makam-ı nübüvete mahsûstur. Ve kısm-ı küllisini anlamak ehli olan evliyâ-ı kiram ve müctehîdîn-i i'zam ve ulema-i a'lâma mahsûstur. Bir milyonda bir cüz'ünü zekî ve fatîn müslümanlar anlarlar. Pek azını bizim gibi avam insanlar dahî fırâset-i îmâniyye tarîki ile bir şeyler anlayabilirler. Meselâ Cenâb-ı Hakkı (celle şânühü) rüyada görmek, ki ulemâ-ı izam -âdî hocalar değil- arasında ihtilaflıdır. Mümkün mü, değil mi, vâkı'mi, değil mi, doğru mu, değil mi? diye ihtilâf etmişlerdir ve indet-tahkîk, şer'-i şerîf-i Ahmedînin (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) tecviz buyurdukları surette caiz ve mümkün ve vâki' ve bunun ekseriya ta'bîri, gören ve görülen tâlib-i ilimler ve sâlik-i tarîklerin ileride âlim olmasıyla ta'bîr olunur. Fakirler ganî [zengin] olur, hastalar şifâ bulur, garîbler vâsıl olur, kavuşur. Daha daha çok çok menâfi' husul bulur. Zât-ı zülcelâle (celle celâlühü) âid olan şeyler gayr-i mütenâhîdir. Bunun ta'bîri de gayr-i mütenâhîdir.

Peygamberân-ı izam (alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalâtü vesselâm)ın gördükleri rüyalar, kendilerinin peygamber olacaklarını beyân ve kendilerinin ahvâlini müş'ir olan enbiyâ-ı izamın nübüvvetinden evvel gördükleri rüyalarla tevilli ve tefsîrli ve tevilsiz olabilirler. Bu mes'ele pek vâsi' ve geniştir. İbrahim aleyhisselâmın gördüğü rüya gibi. (Rüyada oğlunu zebh eder [boğazlar] görmesi gibi). Nübüvvetten, ya'nî peygamber olduktan sonra her gördükleri rüya, fecr-i sâdık gibi doğrudur. Ta'bîrli de olabilir, ta'bîrsiz, aynı aynîne de zuhur eder. Kur'ân-ı kerîm ve Kâbe-i muazzama, Beytullah ve Mescid-i Aksa ve sâir ma'bedler ve dînî eserler, hatta bunların sofaları, kapılan, duvarları ilâahir gibi rüyada görmek birer birer ma'nâlıdır. Bunların manâlarını, imâlarını, işaretlerini bilmek büyük bir ilme, büyük bir salaha, büyük bir îmana mütevakkıftır. Enbiyâ-ı izamı (alâ nebiyyina ve aleyhimussalatü vesselam) rüyada

görmek, Âdem aleyhisselâmı, Şît aleyhisselâmı, her birisini ayrı ayrı rüyada görmek, başka başka ma'nâlara ve hususiyetlere delâlet eder.

Bakınız ki, ne kadar vâsi', ne kadar derin bir ilimdir.

Server-i âlemi (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) rüyada görmek, mutlaka şerîatini görmek demektir. Ya'nî görülen onun şerîatinden ibarettir. Evsaf ve şemâil-i şerîfeleri ile, aynı aynına, tam tamına kemâlde görmek, o mekânda, o kavimde, o zamanda şerîatlerinin kemâliyle itibârda ve amelde bulunduğu delâlet-i kat'iyeye ile delâlet eder.

Hasta görmek, ma'yûb [ayıblı] görmek, ya'nî evsâf-ı aliyye-i Peygamberinin (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) aksi bir surette görmek, bil-akis ma'kûs görüldüğü nisbette, şerîatinin, dîninin amel edilmez olduğuna delâlet-i kat'iyeye ile delâlet eder. Çünkü yeryüzünde bakı kalan ancak şerîatidir. Husûsan bin târihinden sonra-ki bin aded-i kâmindir-kendisinin vücûd-i unsurisi.... âlem-i hissîden âlem-i ma'nevîye dönmüştür. Binâen aleyh kendi âsârından ancak şerîati kalmıştır ve ilelebed bakîdir. Kemalden her ne kadar noksan görülürse, şerîati de o nisbette amelden noksan olduğuna işarettir.

Peygamberi (aleyhisselâtü vesselam) vücûd-i unsurisi ile, ya'nî vücûd-i beşeriyesiyle aynı aynına görmek, vefatlarından çok sonra da, bundan bin sene evveline kadar, evliyâ-yı Şâzilîyeye vâki' olmuştur. Meselâ Ebûl-Hasan Şâzilî -ki Süveys'de medfundur-: "Eğer ben bir lahza [an] onu baş gözümle görmesem, ya'nî bir lahza gözümde gaib olsa, kendimi Onun ümmetinden ad etmem, saymam" buyurmuştur." Onun halîfesi olan Ebûl-Abbas Mürsî -ki İskenderiye'de medfundur- : "Herkes lâzım olan mes'eleyi kitablardan aldıkları gibi, ben onu gözümle görür ve mes'eleyi kendisinden suâl ederim" buyururlar. Onun halîfesi olan Ahmed bin Ataullah İskenderî der ki: "Her ne vakit istersem, onun vücûd-i mübareklerini baş gözümle görürüm". Bu hâl evliyâ-i Şâziliyede çok vâki' olmuştur.

Etraf-ı âlemde, ezmine-i muhtelifede, emkine-i müteaddidede

eşhas-ı mütegayire Hızır aleyhisselâmı gördükleri gibi, âlem-i keşifde de Server-i Âlemin (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) rûhâniyetleri mütemessile olarak, eşhas-ı muhtelif ve evda'-ı mütegayire ile görünmüş, bazı evliyâ-ı kirama, ya'nî vilâyet-i hâsse-i Muhammediyeden (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) geçmiş evliyaya çok vâki' olmuştur. Bundan dört yüz sene evvel vefat eden şeyh Muhammed Rûcî'nin ve validesinin rüyaları buna şâhiddir. Bunları Reşahât'ta görebilirsiniz.

Âlem-i menâmda, ya'nî rüyada suleha-ı müminin pek çok görmüşlerdir. Ve çok kimselerin imdadına yetişmiştir. Açlıktan ve susuzluktan ve mehâlik-i sâireden kurtarması çok kere vâki' olmuştur. Buna dâir bu ilmin mütehasıslarının kitab şeklinde çok telifâtı da vardır. Ve hattâ bende de var idi. Çok defalar okumuştum ve bu mesaili ekseriya ondan almış idim. Sonradan gaib oldu.

Peygamberi (aleyhissalâtü vesselam) rüyada görmek büyük bir devlet, büyük bir ni'mettir. Râî ile, ya'nî gören ile bir münâsebeti olduğuna da delâlet ve imalar vardır. Nitekim hiçbir kâfir, hiçbir zındık, hiçbir mürted, hiçbir suretle Peygamberi (aleyhissalâtü vesselam) rüyada görmez ve göremez. Zira münâsebetleri yoktur. Avam ve havass-ı müminin birçok suretlerde rüyalarında Server-i âlemi (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) menâmda görürler. Bunda ulemâ-ı islâmiyye, ya'nî müctehîdîn-i izam, ya'nî dinde söz sahibi olanlar ihtilâf etmişlerdir. Bazıları neman 0 olduğunu, her ne suretle olursa olsun görmek. Onu görmek demektir, bazı muhakkikin ulema, Onu görmek, hâl-i hayatındaki şemâil-i şerifesine mutabık ve muvafık görmeği şart ittihâz etmişlerdir. Hâl-i hayâtında muttasıf olduğu sıfatlar ve şekillere mugayir bir surette, meselâ ihtiyar, saç ve sakalları ağarmış, kör, topal, uzun veya kısa veya herhangi bir surette ma'yûb görenler olursa, o '0' değildir. Çünkü '0' odur. '0' olmazsa, '0' değildir.

Buna binâen Şeyh Muhyiddin Arabî'nin Şam'da gördüğü ve eline Füsûs kitabını verdiği ve bu kitabı ümmetime ta'lim et, dediğini, ba'zı ulemâ-ı a'lâm kabul etmişler ve bazıları da

kabul etmemişlerdir. Hattâ Hanbeli âlimlerinden İbni Teymiye, onun gördüğü dahî temessülü değil şeytanî bir rûhdur demiştir. Fakat bu kavil merdûddur. Bu suretle Yahya efendi dergâhındaki şeyhin gördüğü rüya da doğru değildir; masnû'dur, uydurmadır. Zâten İstanbul dergâh şeyhleri bu gibi çok masnû' uydurma rüyalar düzmüş ve yaymışlardır.

Peygamber aleyhissâlâtü vesselamı rüyada evsâf-ı mütedâdde [zıt sıfatlarda], ahvâl-ı mütegayire ve eşkâl-i muhtelif [birbirine uymayan sıfatlar, değişik haller ve şekillerde] görmek, zamanen ve mekânen o kavim arasında şerîat-i garrâ-ı Ahmediyeye (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) tehalüfü nisbetinde görürler. Hasta, ihtiyar, sakat, alîl ve sâire gibi ayıblı şeylerle görürlerse, şerîatinin icra edilmediğine ve şerîatinin câri olmadığına bir haber, bir işarettir. Husûsiyle vefat eder görürse.

Sizin bu rüyanızda olduğu gibi, meyyitlere icra edilen bütün ameliye ile, tenâşir tahtası üzerinde, kefende ve kabirde müteaffın görülmesi, şimdiki zamanda ümmetin pişvâsı [önderi] makamında görünenlerin, teaffünüdür [kokuşmasıdır]. Bu eşhas-ı reddiyenin kendi teaffünleridir. Zira cesed-i Peygamberi (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) aynı aynına mevcûddur. Tegayyur ve tehavvül [değişmek], çürümek ve teaffün etmekten masundur. Çürümez ve teaffün etmez. Sâir Peygamberân-ı izam (alâ nebiyyinâ ve aleyhim essalâtü ves-selâm) da böyledir.

Bu görüşünüz bitemâmihâ şerîat-i mutahhara-ı Peygamberinin (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) külliyyen amel edilmez olduğuna delâlet-i sarîha ile bir huccet-i kâtı'a ile delâlet eder.

Mübarek kabirlerinden çıkan kara sinekler ki, uçan hayvanların en denisi, en aşağısıdır, isimleri İslâm, babaları İslâm oldukları halde dünyâlarını dinlerine tercîh edip, Sanduka-ı Peygamberîden çıkmalarını gördükleri gibi, bu cemaattan sıyrılıp, dışarıya kendilerini tehlükeye atan irtidâd etmiş, dinden çıkmış olan zamanenin dinsizleri, zındıkları,

kezzâbları [yalancıları], mürtedleridir.

Mübarek kabrinden uçmuş, çıkmış, tekessür etmiş olan kavim ve ehâli ve halktır. Bu suretle görülüyor.

Yol üzerinde defn edilmesi ve kabrin derin kazılamamış olması, şeriâtinin mühmel, ehemmiyetsiz bırakıldığına ve ileriye götürülmesine imkân kalmadığına delâlet ve işarettir.

Baş ucunda bulunduğunu gördüğünüz biraderinizin refikasının yüzlerini açması, ümmetinin hanımlarının perde-i haya ve namusu kaldırmış olmalarına alâmettir.

Sineklerden murad ne arabdır ve ne de kâfir-i aslîdir. İsimleri bu ümmetden olan, fakat İslâm evlâdları oldukları halde dinlerini dünyâya tebdil eden münafıklar, zındıklar ve mürtedlerdendir. Zâten sanduka-ı Peygamberîden (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) zuhur etmesi, kendi ümmeti arasında zuhur eden mürtedler olduğuna şübhe bırakmıyor.

Hangi tarikattandır? Suâline gelince: Bu da kendini tanımayan, îman etmeyen, kendisini tasdik etmeyen kavimlerden bulunduğuna işarettir. Tarîkatlerin hepsi onun ahvâl ve akvâl ve etvarından ibarettir. Hepsi de sıdktır, savabdır. Aynı hakikat, aynı rahmettir. Din de bundan ibarettir.

Bu rüyayı, bu kavim içerisinde sizin görmeniz ise, Onunla bir münâsebet bulunduğuna delâlet ve işaret eder.

Bâbâm! Ben bunları kendimden yazmıyorum. Asâr-ı mevsuka-ı müteaddide-yi İslâmiyyeden ahz etmişimdir. İşte bu tabiri de pek sarîh ve sahîh olarak yine o vâsıta ile size gönderiyorum. Vesselam.

Bakı, dua.

(Süleyman Kuku-Son Halkalar ve Seyyid Abdülhakîm Arvâsî'nin Külliyyatı-1.Cilt- S.390-395)

Son Halkalar Ve Seyyid Abdülhakim Arvasi'nin Külliyyatı (2 Cilt) Efendi Hazretleri Hakkında Yazılmış Bir Kitap

Son Halkalar ve Seyyid Abdülhakim Arvasi'nin Külliyyatı (2 Cilt)

Faruk Meyan müstear ismi ile birçok kıymetli kitabı Türkçe'ye çeviren Süleyman Kuku, Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretlerinin külliyyatını Türkçe olarak yayınladı. 2 cilt olan kitabın ismi: Son Halkalar ve Seyyid Abdülhakim Arvasi'nin Külliyyatı

“Bu aciz ve güçsüz halimle, cesarete geldim ve bu büyük vazifenin altına girdim.

Mezkür mevcut vesikalardan yanımda olanları, ya'ni elli seneden beri toplamış olduklarımı, ahiretim için bir sevab ve kurtuluş vesilesi olur ümidiyle bugünkü harflere ve çok az sadeleştirerek, bazan kelimelere dokunmayıp, köşeli parantez içine kullanıldığı cümledeki ma'nasını yazarak dilimize çevirdim.

İsmi, yukarıda Seyyid Abdülhakim Arvasi'nin (kuddise sirruh) külliyyatı olmak üzere, Son Halkalar koydum.

Son halkaların dalga boyları uzun olduğundan inşaallah sevenleri kıyamete kadar manevi olarak ruhaniyetlerinden, ilmi olark da eserlerinden ve menkıbelrinden istifade eder, feyiz alırlar.

Allah herşeye kadirdir.”

Süleyman Kuku

*KAYNAK

Yeryüzünde İki Türk Var İse Biri Mutlaka Benim

Şimdi de Van eski Müftüsü Kasım Arvas Beğ'den dinlediğim bir hatıradan bahsetmek istiyorum. Bu, büyük mutasavvıf Abdülhakim Arvasi (K.S.)' ye aittir. Ruslar, 1915 yılında Doğu Anadolu'yu işgal ettiklerinde müslüman ahaliye çok zülm ettiler. Zulümlerini Ermeniler'le birlikte, onların rehberliğinde gerçekleştiriyorlardı. Yani Ermeniler gösteriyor, Ruslar katlediyordu. Öyle bir imha ki; kadın, erkek, çoluk çocuk demeden.. Müslüman mı müslüman deyip imha ediyorlardı. Anadolu'nun kaderi müşterek, her yerde aynı hadise yaşanıyordu. O tarihlerde, bizim aile Van'ın Müküs (Bahçesaray) kasabasının Arvas köyünde, Doğu Beyazıt'ta, Erciş'te.. Çeşitli yurt köşelerine dağılmışlar. Seyyid Abdülhakim Arvasi Hazretleri Başkale'de o zaman; Van'ın Başkale kazasında... Rus-Ermeni zulmünden çevresindekileri kurtarmak için çoluk çocuğunu toplayıp Van'ı terk ediyor. Rus işgali ve Ermeni zulmünden kurtulmak için kaçıktan başka çare yok. Irak, Suriye yolu ile İstanbul'a geçecek. O zaman geçtiği yol, yani Irak ve Suriye, bizim; Osmanlı toprağı. Yabancı ülke, yabancı topraklar değil... İmparatorluğun sınırları içerisinde. Suriye'de bulunduğu sırada Suriyeliler diyor ki;

"Siz İstanbul'a, Türkiye'ye, gitmek istiyorsunuz. Halbuki, Türkiye çok müşkil durumda, imparatorluk çöktü çökecek, yıkıldı yıkılacak. Türkiye artık iflah olmaz perişan olursunuz. En iyisi burada kalın. Size medrese veririz mektep veririz, hocalık veririz, her türlü imkanı veririz...

Evladlarınızla mes'ud yaşarsınız.”

Abdülhakim Arvasi Hazretleri'nin onlara verdiği cevap şudur:

”Türkiye'ye gideceğim. Yeryüzünde iki Türk var ise biri mutlaka benim. Ben Türk'üm ama Jön Türk değilim.”

Kaynak: Seyid Ahmed Arvasi – Doğu Anadolu Gerçeği. Sayfa: 70, 71. 1992 Boğaziçi Yayınları.

....

Seyid Ahmed Arvasi'nin babası emekli gümrük memuru Seyyid Abdülhakim Arvasi'dir. Üstad'ın hocası Esseyyid Abdülhakim Arvasi Hz'den farklı bir zattır. Yukarıda bahsi geçen Üstad'ın mürşidi Seyyid Abdülhakim Arvasi Hz'dir.

Efendi Hazretlerinin Mürşidi: Seyyid Fehim Arvasi

Seyyid Fehim Arvasi Kuddise sirruh

Hazret-i Şeyh cemâate çok önem verir, Ezan-ı Muhammedi okunmadan mescide gelir ve gece namazlarını asla kaçırmaz. Talebelerinden Molla Abdülhakîm veya Molla Şâbân varsa onlara uyar, yoksa kendileri imâm olurlar. Ramazân-ı şerîfte teravîh namazını hatimle kılar, ne zaman ki duâ bitti sahur sofrasına otururlar. Sabah namazından sonra, zikir ve murâkabe ile meşgûl olur, sadece kaylûle vaktinde (iki saat kadar) uyurlar. Seyyid Abdülhakîm Efendinin ifadesiyle 0, her ilimde okyanustur. Derinliğine kimse inemez, ancak oğlu ve halifesi Seyyid Muhammed Emin “biraz” anlar.

Seyyid Fehim hazretleri cinlere de İslam'ı anlatır. 0 taifeden dört binden fazla talebesi vardır, onlar dahi manevi makamlara kavuşurlar.

Zarafete bak!..

Bir gece muhteşem bir sohbet yaparlar. Seyyid Abdülhakim Efendi aşk ile dolup taşar. Yüreğinde âdeta alacağını almış olmanın huzurunu duyar. Ertesi sabah üstadı elma ağacının altında kollarını sıyırırken koşturup ibrik yetiştirir, su dökmeyi arzular. Hazret-i Şeyh yerdeki delik elmayı göstererek “Ne dersin Abdülhakim” diye sorar, “şimdi bunun içinde çekirdekle uğraşan kurtcağız elmayı, hatta ağacı yediğini sansa?”

– Hata yapar.

– Ama sen yapma.

“Dün gece az bir şey tattın, daha alacağın çok şey var” demenin kibar yolu. Zarafete bak!

Seyyid Fehim hazretleri bir gece rüyâsında Resûlullah'ı görür. Efendimiz ona; “Abdülhakîm'in terbiyesini sana ısmarladım” buyururlar. Bu emir üzerine mümtaz talebesine daha çok ihtimâm gösterir, onu vilâyet-i Ahmediyye derecesine ulaştırırlar.

Vilayeti Ahmediyye...

İşte bu yüzden oğullarının adlarını Ahmed Enver, Ahmed Mekki, Ahmed Münir koyarlar ya...

Seyyid Abdülhakîm Efendiye 1882 (H.1300) senesinde zâhirî ilimlerde icâzet verir, beş sene sonra da Nakşibendiyye, Kâdiriyye, Sühreverdiyye, Çeştiyye ve Kübreviyye yollarında halife yaparlar.

Seyyid Fehim hazretleri vefâtından altı ay önce sefer hazırlığına başlar, artık ölümden daha sık bahis açar. Şimdi medfûn buldukları yere bakarak, Arvas Kabristanına defnedilenlerin kavuşacağı müjdeleri anlatırlar.

Bir cuma günü hasta hasta cemaate katılırlar. Oğlu Seyyid Muhammed Emin Efendi beliğ ve hazîn bir hutbe okur. Câminin arkasındaki çeşmeye kadar saf bağlayan kalabalık mahzûn olup, ağlamaya başlar. Hazret-i Şeyh namazdan sonra Seyyid Abdülhakîm Efendi, Seyyid Muhammed Emîn Efendi, Halîfe Derviş ve Halîfe Ali adlı dört halîfesini huzûruna dâvet eder, vasiyetlerini açıklar:

“Yerime Muhammed Emin geçsin, lakin o ince kalplidir. Bize karşı sevgisi çok kuvvetlidir, ardımdan fazla yaşayacağını

sanmam. Ondan sonra Seyyid Abdülhakîm 'mutlak olarak' yerime ikâme olunmuştur. Arvas'ta olsun, Başkale'de olsun, İstanbul'da olsun ona itâat ediniz. Onun rızâsı benim rızâmdır. Ona muhâlefet bana muhâlefettir.

Kitaplarımı Arvas Kütüphânesine vakfettim. Bildiğim kadarıyla kimseye borcum yoktur, ihtiyâten ilân edin. Şâyet alacaklılar çıkarsa ve ne kadar olduğunu söylüyorlarsa oğlum Muhammed Emin ödesin. İlmin ve Nakşibendiyye yolunun yayılmasına ihtimâm gösterin. Seyyidim ve senedim Şeyh Büzürk (Tâhâ-yı Hakkârî hazretleri) bu fakire her sene asgarî bir defâ Van'a gidip halkı irşâd etmemi emir buyurmuşlardı, artık onu siz yerine getirin..."

O sırada on yaşında olan Hüseyin Efendi'ye bakarak "Bu çocuk sâlihtir" buyurur ve vasiyetlerine devâm ederler: "Benden sonra çok fitne çıkacak, kadınlardan hayâ perdesi kalkacak, çarşı pazarlarda dolaşacaklar. İslâm, Abdülhamîd Hanla kâimdir. (Seyyid Abdülhakîm Efendiye dönerek) Cenâb-ı Hak sizi muhâfaza edecek, nasıl ki İbrâhim Aleyhisselâmı ateşte yakmadıysa... Nakşibendiyye yolunun yayılması için elimden geldiğince hizmet ettim, büyüklerin yolundan kıl kadar ayrılmadım. İnşâallah mes'ûl değilim. Siz dahi tam tedkîk etmeden fetvâ vermeyin. Ruhsatlarla yetinmeyin. İmkân oldukça azîmetleri esas alın" buyurur ve o saatten sonra sadece zikir ve ibâdetle meşgûl olurlar.

Kurt kuş ağlar

Fehim-i Arvâsî hazretleri son anlarında mübârek başlarını secdeden kaldıramayacak kadar güçsüz kalırlar. Arvas civarını anlatılmaz bir hüzün kaplar, yüzlerce talebesi kapının önünde bekler, bir haber sorarlar. O sırada renk renk, çeşit çeşit kuşlar gelir, sıra sıra havada dururlar. Öyle ki Arvas üzerine şemsiye olurlar. Seyyid Fehim hazretleri secdeden başlarını kaldırıp "Er-Refîku'l-a'lâ" der ve Kelime-i tevhid söyleyip nurlu gözlerini yumar. Ne zaman ki gaybdan gelen bir ses; "Yâ eyyetühennefsü'l-mutmeinne..." âyet-i kerîmesini okur, hocalarını kaybettiklerini anlarlar. (H.1313, Şevval 15)
Sevenleri günümüzde de kabrini ziyaret eder, feyiz alırlar.

Büyük velîyi vesile ederek Allahü teâlâdan ister. Umduklarına kavuşur, korktuklarından emin olurlar.

Öyle bir Şeyhin var ki...

Van Gürpınar, Pîrân aşîretinden Ali isminde bir genci hasımları sıkıştırır, üzerine namlu doğrulturlar. Ali “n’olur vurmayın” diye yalvarır, “ben Hazret-i Şeyhe talebe olmuşam. Dünyâ işlerinden sıyrılmışam.”

Hasmı ikna olmaz, haznede beş fişeği vardır, hepsini sıkır. Ama ne bir ses çıkar, ne de duman. Sanki gizli bir el fişekleri toplar. Çaresiz kalan saldırgan “kalk git” der, “öyle bir Şeyhin var ki sana kimse dokunamaz.”

Gürpınarlı Ali bir zaman sonra Seyyid Fehim hazretlerini ziyâret eder, Hazret-i Şeyh oturdukları postun altından beş fişeği uzatır, “al bunları sahibine ver” der, “kul hakkıdır. Üzerimizde kalmaya!”

Hasmıyla barıştıklarını ve adamcağızın Arvas’a gelip talebe olduğunu bilmem gerek var mı anlatmaya...

Ahmet Sırrı Arvas

*

Seyyid Fehim-i Arvasi

Seyyid Fehim-i Arvasi hazretleri, Doğu Anadolu’da yetişen büyük velilerdendir. Silsile-i aliyenin otuzüçüncüsüdür. Osmanlı Devletinin son devirlerinde yaşamıştır. Seyyiddir. “Hazret-i Şeyh” ve “Allâme” lakapları vardır. “Arvasi” denmekle meşhur olmuştur. Babası, Seyyid Abdülhamid Arvasi’dir. 1825 yılında Van’ın Bahçesaray (Müküs) ilçesine bağlı Arvas (Doğanyayla) köyünde doğdu. 1895’de aynı köyde vefat etti. Kabri oradadır ve sevenleri tarafından ziyaret edilmektedir.

Temiz ve asil ailesi Anadolu’nun doğu vilayetlerinin ilim, irfan ve güzel ahlak vasıflarının timsali (sembolü) idi. Zamanlarının âlimi, fazilet örneği olan dedeleri Kâdiri ve Çeşti yollarına mensup idiler. Babası, Arvas’ın tekke, zâviye

ve medresesinin sevk ve idaresini yürütürdü. Seyyid Fehim, küçük yaşta babası Seyyid Abdülhamid Efendiyi kaybetti. Annesi Seyyide Emine Hanım, zahide, takva ve vera sahibi saliha bir hanım idi. Pek çok kadın hizmetçileri olduğu halde ilim talebesinin elbisesini kendisi eliyle yıkar ve yardım ederdi.

Küçük yaştan itibaren ilim öğrenmeye başlayan Seyyid Fehim, kısa zamanda Kur'an-ı kerimi hatm ve hıfzetti. Sonra dedelerinin kurduğu ve öteden beri ilim yayan büyük âlimler yetiştiren Arvas Medresesi ile Müküs'teki Mir Hasan Veli Medresesinde temel dini bilgileri ve Arabi âlet ilimlerini okudu. Kısa bir müddet ilim tahsiline ara verdi.

Sonra Cizre'ye gidip Mevlana Hâlid-i Bağdâdi hazretlerinin halifelerinden Şeyh Hâlid-i Cezeri'nin ders halkasına dahil oldu. Kısa zamanda emsallerini geçip ilimde ilerledi. Dini ilimleri ve zamanın fen bilgilerini öğrendi.

Seyyid Fehim, Cezire'de ilim tahsili ile meşgul olduğu sırada, amcaoğlu Seyyid Sıbgatullah Efendi de Cezire'ye gelip, Mevlana Hâlid-i Bağdâdi hazretlerinin talebelerinden Şeyh Salih Sibki hazretlerinden ilim öğrendi. Cezire dönüşünde Van'a uğradı. Van'da bulunduğu günlerde büyük veli Seyyid Taha-yı Hakkâri hazretleri de Nehri'den Van'a gelmişti. Seyyid Taha hazretlerinin en seçkin eshabından olan amcası Seyyid Muhammed Efendi, Seyyid Sıbgatullah Efendiye, Seyyid Taha-yı Hakkâri hazretlerine talebe olmasını tavsiye etti. Seyyid Taha'ya talebe olan Seyyid Sıbgatullah, onun hizmetinde ve sohbetinde bulunarak, tasavvuf yolunda ilerledi. Kısa zamanda olgunlaşarak insanlara İslamiyet'in emir ve yasaklarını anlatmak hususunda icazet, diploma ve hilafet aldı. Van valisi ve halkı Van'da kalmasını ısrarla istediler. Fakat o; "Nehri'ye gidiyorum. Seyyid Taha hazretleri uygun görürlerse burada kalırım" buyurdu. Van'da kalmak istediğini Seyyid Taha hazretlerine arz edince, buyurdu ki: "Yok Molla Sıbgatullah! Van halkı dun-himmettir (eksik, kısa himmetlidir). Van'ın fethi benim ve senin elinde olmaz. Mükâşefe âleminden malumata göre sizin sülalenizden, yani Arvasi hanedanından, ilim ve

irfanı ile tanınmış, Allah bilir ama onun [Seyyid Fehimi kastediyor] vasıtasıyla, Van'ın irşadı geçici olarak mümkündür" buyurdu. Seyyid Sıbgatullah Arvasi hazretleri; "O zat amcamın oğludur. Cezire'de ilim tahsili ile meşgul, ilim ve irfanla meşhurdur" dedi. Seyyid Taha; "Bir başka gelişinde o zatı muhakkak bana getir" diye emir buyurdu.

Seyyid Sıbgatullah, hocasını ikinci defa ziyarete gelişinde, genç yaştaki Seyyid Fehim Arvasi'yi de Nehri'ye getirdi. Seyyid Taha hazretlerinin huzuruna gidip sohbetiyle şereflendiler. Kalma zamanı bitip ayrılacakları sırada, Seyyid Sıbgatullah ve yanındakiler Seyyid Taha hazretlerinin elini öpüp izin aldıktan sonra, sıra Seyyid Fehime gelince, Seyyid Sıbgatullah geride kaldığını görüp, Seyyid Taha hazretlerinden onun için de izin istedi. Fakat Seyyid Taha hazretleri, Seyyid Fehim'in kalmasını münasip gördü ve; "O burada kalsın" buyurdu. Seyyid Taha'nın hizmetinde kalan Seyyid Fehim, kısa sürede kemale geldi. Seyyid Taha hazretleri onun hakkında; "Başkalarının altı ayda aldığı mesafeyi, Seyyid Fehim yirmi dört saatte aldı" buyurdu.

Seyyid Taha hazretleri bir gün Câmi-i Şerifin duvarına dayanarak Seyyid Fehim hazretlerine işaret ederek yanına çağırdı. O da yanına gelince; "Çok zekisin, ilme istekli ve kabiliyetlisin. Muhakkak Mutavvel kitabını okumalısın" buyurdu. Seyyid Fehim hazretleri; "Kitabım yok. Bizim taraflarda Mutavvel okunmaz" diye arz edince, kendi kitabını hediye etti. Muş'un Bulanık kazasının Âbiri köyünde Molla Resul Sibki isimindeki büyük âlime gidip okumasını tavsiye buyurdu. Huzurundan ayrılırken; "Sen zeki ve tetkik edici bir ilim tâlibisin. Suallerine hocalar tatmin edici cevap veremezler ve rahatsız olurlar. Derslerin takibi esnasında bir zorlukla karşılaşırırsan, onları rahatsız etme. Elini göğsüne koy ve beni hatırla. İnşâallah derhal müşkilini hallederim" buyurdu.

Hocasının elini öpüp duasını alan Seyyid Fehim Arvasi, Mutavvel okumak üzere zamanın Doğu Anadolu'daki en büyük

âlimlerinden olan Molla Resul Sibki'nin huzuruna vardı. Molla Resul; "Ben Arvas ailesinden birisine ders okutmak arzusundaydım. Çünkü, Arvas'ta Molla Resul Zeki'den okudum. O aileden gelen bu zatta zeka eseri göremiyorum. Hayret o ailenin fertleri çok zeki olurlardı" dedi. Seyyid Fehim Arvasi, Molla Resul'den ders almaya başladı. Fakat Seyyid Taha hazretlerinin tavsiyesine uyarak ders esnasında sual sormamaya dikkat ediyordu. Hatta Molla Resul, Seyyid Fehim'in talebelerinden Molla Hâlid'e; "Senin hocan sual sormuyor. Zekasız mıdır, yoksa utanıyor mu?" diye sordu. Molla Hâlid de; "Evet ben başlangıçtan beri bu zatın yanında okuyordum. Bir zaman hocalarına çok sual sorar, hocalar ona cevap vermekten aciz kalırlardı. Fakat Nehri'den döndükten sonra ne hikmetse sual sormayı terk etti. İlim öğrenmedeki kabiliyetine gelince: "Kusura bakmayın, bendeniz onun sizden yüksek olduğunu tahmin ederim" diye arz etti.

Bir gün Molla Resul'den Mutavvel'i okurken hocasına; "Burayı anlayamadım" dedi. Molla Resul tekrar anlattı. Fakat Seyyid Fehim-i Arvasi yine anlayamadığını söyledi. Molla Resul cümleyi birkaç defa okuduktan sonra; "Bugün yoruldu, yarın anlatırım" dedi. Ertesi gün okudu fakat yine açıklayamadı. O gece Molla Resul de, Seyyid Fehim de düşündüler. Üçüncü gün aynı yere gelince, Molla Resul oradaki inceliği yine açıklayamadı. O sırada Seyyid Fehim hocası Seyyid Taha hazretlerinin; "Ders okurken anlayamadığın yer olursa, beni hatırla" sözünü hatırladı. Molla Resul dersi mütâlaa etmekle meşgulken, Seyyid Fehim gözlerini kapayıp, mürşidi Seyyid Taha hazretlerini gözünün önüne getirdi.

Seyyid Taha elinde bir kitap ile görüldü. Kitabı Seyyid Fehim'in önüne açtı. Mutavvel'in o sayfasıydı. O satırları açık olarak okudu. Seyyid Fehim merakla dikkat ediyordu. O cümlenin arasında bir atıf vavı (ve harfi) fazla okudu. Seyyid Taha hazretleri kaybolunca, Seyyid Fehim gözlerini açtı. Molla Resul'ün o satırları okuyup düşünmekte olduğunu gördü. Molla Resul'den izin isteyip, hocasından duyduğu gibi bir (ve)

ekleyerek okudu. Molla Resul bunu işitince; “Mana şimdi anlaşıldı” dedi. İkisi de iyice anlamıştı. Molla Resul; “Bu satırları yirmi senedir okudum, anlattım. Fakat hep anlamadan anlatırdım. Şimdi iyi anladım. Söyle bakalım bunu doğru okumak senin işin değil. Ben senelerce bunu anlayamadım. Sen nasıl anladın? Bu (ve)yi okudun, mana düzeldi” dedi. Seyyid Fehim, mürşidi Seyyid Taha hazretlerini hatırlayıp yardım istediğini söyledi. Mürşidinden nasıl öğrendiğini anlattı. Molla Resul; “İmandan sonra küfür yoktur” diyerek kitabı kapattı. Seyyid Fehim ile birlikte Nehri'nin yolunu tuttular. Onlar yolda iken Seyyid Taha hazretleri; “Seyyid Fehim güzel bir hediye ile geliyor” buyurdu. Kısa bir müddet sonra Seyyid Fehim'le birlikte gelen Molla Resul de Seyyid Taha hazretlerinin sohbetine kavuşup, talebelerinden oldu. Onun huzurunda manevi olgunluğa erişip, zahiri ilimlerde olduğu gibi, tasavvuf ilminde de yetişti. Seyyid Taha hazretleri Molla Resul'e hilafet vererek insanlara İslamiyetin emir ve yasaklarını anlatmakla vazifelendirdi.

Hocası ve mürşidi Seyyid Taha hazretlerinin huzuruna tekrar dönen Seyyid Fehim, onun hizmet ve sohbetlerinde bulundu. Seyyid Taha hazretlerine olan muhabbet ve bağlılığı sebebiyle onun yattığı odanın dış tarafında pencereye yüzünü döner ve sabahlara kadar ayakta durup, onun güneş gibi nur saçan feyizlerinden istifadeye çalışırdı. Hatta bir defasında bununla yetinmeyip, soğuk bir gecede şiddetli kar yağarken, kapının dışında uzandı. Mübarek başını kapının eşiğine koyarak yattı. Şiddetli yağın kar, mübarek vücudunu örttü. Fakat muhabbetle yanan kalbi ile kar altında çeşit çeşit feyz ve bereketlere kavuştu. Seyyid Taha hazretleri teheccüd namazını kılmak için mescide gitmek üzere kapıyı açtı. Ayağını kapıdan dışarı atınca, Seyyid Fehim'in sırtına bastı. Seyyid Fehim hemen ayağa kalkıp edeple mürşidinin karşısında durdu. Seyyid Taha hazretleri; “Yeter Molla Fehim. Benim kanaatime göre bugün ilimde bir ummansınız. Seyyid Şerif Cürcani hazretlerinden sonra ilimde seyyidlerin yüzünü siz güldürdünüz. Bu ilmi bu kadar yere sermeyiniz” buyurdu. Seyyid

Fehim hazretleri ise; “Bu ilimden bütün istifadem, hazretinizin bir nazarıyla olana yetişememiştir. Bendeniz menfaatimi arıyorum” diye cevap verdi. Bunun üzerine Seyyid Taha hazretleri onu kucakladı, gecenin karanlığında cihanı aydınlatacak manevi nurları ihsan etti. Elini tutarak beraber mescide gittiler.

Seyyid Taha hazretlerinin hizmet ve sohbetinde tasavvuf yolunun en yüksek derecelerine kavuşan Seyyid Fehim, büyük bir veli oldu. Mutlak hilafetle şereflenme zamanı gelince, üstadı Seyyid Taha onu huzuruna çağırdı ve insanlara İslamiyet’in emir ve yasaklarını anlatmak, onların dünya ve ahirette saadete, kurtuluşa kavuşmalarına vesile olmakla vazifelendirdi. Fakat Seyyid Fehim; (Bu bir ağır yükür. Ben bunu kaldıramam.) Hem de buna layık olmadığını bildirip çekingen davrandı. Seyyid Taha hazretleri; (Bu bir emr-i ihtiyari, isteğe bağılı bir iş değıl, emr-i zaruri olup, mecburi iştir) buyurdu. Memleketi olan Arvas’a gitmesini emretti. Yola çıkacağı zaman tekrar huzuruna çağırdı, kitapların içindeki mektuplarını kendisine göstererek; (Bu ihlas ve muhabbet sizin değıl midir? Neden imtina ediyorsunuz. Yemin ederim ki sizin hilafetiniz, Resul-i ekrem efendimiz tarafından tasdik buyurulmuş ve bütün sâdât-ı kiram büyükler tasdik buyurmuş, ben de tasdik etmek zorundayım. Siz de kabul etmek mecburiyetindedesiniz) buyurdu.

Kanaat, tevekkül, zühd, muhabbet, rıza ve teslimiyette çok yüksek bir mürşid-i kâmil olan ve; “Seyyid Taha’yı gördüm, tarikat ve hakikatin ne olduğunu öğrendim” buyuran Seyyid Fehim hazretleri, hocasının emrine uyarak Arvas’a döndü. Arvas Medresesini yeniden imar ederek talebelere ilim öğretti. Ayrıca, ehl-i sünnet itikadını, eshab-ı kiramın yolunu anlatarak insanların saadetine çalıştı. İslamiyet’in emir ve yasaklarından kıl kadar ayrılmaksızın vazifesine devam etti. Her zaman afet kabul ettiği şöhretten kaçındı. Arvas Medresesinde en az elli talebeye ders verip Madde-i Kübra adlı eseri okuturdu. Ondan ilim tahsil edip, mezun olanlar Van ve

havâlisinde Reisü'l-müderresin unvanıyla anıldılar. Seyyid Fehim hazretlerinin ilim ve marifetteki üstünlüğü kısa zamanda her tarafa yayıldı.

Seyyid Fehim hazretleri hocası Seyyid Taha hazretlerini, ders talebesi gibi her yıl, Arvas'dan Nehri'ye gelerek, ziyaret ederdi. Vefatından sonra, yerine geçen biraderi Seyyid Muhammed Salih hazretlerini de ziyaret edip, sohbetlerinde bulundu. Zira Seyyid Muhammed Salih hazretleri Seyyid Fehim hazretlerinin sohbetinde üstadıydı.

Üstadının vefatından sonra daha da tanınan Seyyid Fehim hazretleri, ilim ve fazilette iyice meşhur oldu. Mısır, Irak, Suriye ve bu havâlide halledilemeyen meseleler ona getirildi. Çözülemez gibi görülen müşkil meseleleri hallederdi. Onun sohbetinde bulunmak üzere Arvas'a giden kimseler dünyadan habersiz, nefsin ve şeytanın şerrinden emniyette olup, muhabbet deryasına daldılar. Ondan feyz alıp, yüksek derecelere kavuştular. Sohbet ve dersleriyle pek çok insanın doğru yola kavuşmasına vesile oldular. Böylece, Doğu Anadolu halkının Sünni kalmasını, bâtıl fırkaların yöreye girmemesini temin ederek, milli birliğe çok hizmet etti. Doksanüç Harbinde Ruslara karşı Doğu Bâyezid Cephesine gidip büyük kahramanlıklar ve muvaffakiyetler gösterdiler.

Seyyid Fehim hazretleri hocası Seyyid Taha hazretlerinin vefatından sonra onun emir ve tavsiyelerine sıkı sıkıya uydu. Senede iki defa Van'a teşrif ederek halka İslamiyetin emir ve yasaklarını anlattı. Onların dünyada ve ahirette saadete, mutluluğa kavuşmaları için çalıştı. Vaaz ve sohbetleriyle Van halkının İslamiyete bağlılığı ve bu husustaki şöhreti arttı. "Dünyada Van, ahirette iman" sözü insanlar arasında yaygın olarak söylenmeye başlandı. Seyyid Fehim hazretlerinin Van'a gelişlerinde büyük bir kalabalık ve izdiham olurdu. Zamanın valisi, askeri ve mülki erkanı onu ziyaret ederek, sohbetlerinden istifade ederler, varsa müşkil meselelerini sorup cevaplarını alırlardı. Maddi ve manevi bütün emirleri yerine getirilir, herkes ona saygı ve hürmette kusur etmezdi.

Böylece hocası Seyyid Taha'nın seneler önce buyurduğu; "Van'ın fethi Arvasi hanedanından, ilim ve irfanı ile tanınmış bir zatın vasıtasıyla muvakkaten (geçici olarak) mümkündür" sözünün hükmü keramet olarak ortaya çıkmıştı.

İlim, fazilet ve güzel ahlakta zamanının bir tanesi olan Seyyid Fehim hazretleri, İslamiyet'in emirlerine ve sevgili Peygamberimizin sünnet-i seniyyesine titizlikle uyardı. Onu sevenler namazlarını mutlaka camide cemaatle kılarlardı. Onun en büyük kerameti, İslamiyet'in emir ve yasaklarına tam uyması, kendisinden sonra vazifesini devam ettirecek olan Seyyid Abdülhakim gibi âlim ve veli bir zatı yetiştirmesiydi. Bunlardan başka pek çok kerametleri görülmüştür.

Seyyid Fehim hazretleri bir defasında talebeleriyle Van Gölü kıyısında giderken, göldeki Ahtamar Adasında bulunan Ermeni kilisesinden bir papaz çıkararak su üstünde yürümeye başlar. Talebeler bunu görünce, bazılarınının hatırına; "Allahın düşmanı dediğimiz papaz, su üzerinde yürüyor da, evliyanın büyüğü, Allahü teâlânın sevdiği, seçtiği kulu bildiğimiz, Seyyid hazretleri acaba neden yürümez ve kıyıdan dolaşır" diye gelir. Seyyid Fehim, bu düşünceyi anlayıp, mübarek ayaklarındaki nalınları ellerine alıp, birbirine çarpar. Nalınları çarptıkça papaz suya batar. Boğazına kadar gelince, bir daha çarpar. Papaz, batar ve boğulur. Sonra, böyle düşünen talebesine dönerek; "O, sihir yaparak, su üstünde gidiyor, böylece sizin imanınızı bozmak istiyordu. Nalınları çarpınca sihri bozulup battı. Müslümanlar sihir yapmaz. Allahü teâlâdan keramet istemekten de hayâ ederler" buyurdu. Kerameti ile papazın sihrini bozdu.

Diyarbakır'da adliye müfettişi Mustafa Necati Bey isminde bir kimse vardı. Vazifeli olarak Van'ın Müküs kazasına gitti. Bir bayram günü, bayram namazından sonra kaymakam ve kazanın ileri gelenleri Seyyid Fehim hazretlerini ziyarete gitmek üzere hazırlandılar. Mustafa Necati Bey de onlarla birlikte gitmek istedi. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra yola çıktılar. Yolculuk esnasında güzel şeylerden bahsedildi. Arvas'ın

yakınındaki Kırmızı Köprüyü geçtikten sonra hepsi de ayrı bir manevi havaya girdiler. Mustafa Necati Bey de o havadan etkilendi. Fakat kendisi içki içtiği için heybesinde iki şişe içki vardı. Arvas kabristanının altındaki taşlıkta bu şişeleri kimseden habersiz, bir yere sakladı. Arvas'a varıp, Seyyid Fehim hazretlerini ziyaret ettiler.

Hepsi sırasıyla saygıyla elini öptüler. Mustafa Necati Bey de ellerini öpüp, tasavvuf yolunda talebesi olmak istediğini bildirdi. Seyyid Fehim hazretleri ona; "Şişe ile tarikat bir arada olmaz. Git şişeleri kır, dök gel, öyle kabul edelim" buyurdu. Mustafa Necati Bey şişeleri oraya koyduğunu kimsenin görmediğini düşündü. Fakat Allahü teâlâ veli kullarına kerametle bildirir diye düşünerek gitti. Şişelerden birini kırdı, diğerini de sıkışırsam kullanırım dedi. Seyyid Fehim hazretlerinin huzuruna gelince; "Git öbürünü de kır gel!" buyurdular. Mustafa Necati Bey bu durum keyfi değil, zaruridir. O şişeyi oraya isteyerek bırakmadım. Zaruri kalırsam içerim, diye bıraktım" dedi. Seyyid Fehim hazretleri; "Haramda zaruret olmaz" buyurdular. Mustafa Necati Bey gidip o şişeyi de kırdı. Sonra ellerini öptü ve talebeleri arasına girdi. Bundan sonra içki alışkanlığı kalmadı. Mustafa Necati Bey, Seyyid Fehim hazretleri hakkında; "Türkiye'yi hemen hemen tamamen, Arabistan'ın bir kısmını gezdim. Her yerde meşayıhtan pek çok kimseyle karşılaştım. Bu zat gibi olgun bir fert görmedim. Peygamber efendimizi ve Eshab-ı kiramı temsil ediyordu. Onlardaki ilim, hilm, yumuşaklık, vakar, letâfet ve heybeti hiç kimsede görmedim" diye anlatır ve ağlardı.

Seyyid Taha hazretlerinin oğlu Seyyid Ubeydullah Efendi hacca gitmek istiyordu. Van'a geldi. Kendi kendine; "Arabistan'da babam Taha-yı Hakkâri hazretlerini tanıyanlar çoktur. İlim sohbetleri olur. Yanımda büyük bir âlimin bulunması zaruridir. Buna layık ancak babamın halifesi Seyyid Fehim hazretleridir" diye düşünerek onları beraber götürmek üzere Van'a davet etti. Seyyid Fehim hazretleri Van'a gelince; "Üstadım birlikte hacca gidelim" dedi. Seyyid Fehim hazretleri özür beyan edip; "Mali

ve bedeni durumum müsait değildir” buyurdu. Seyyid Ubeydullah Efendi; “Mal ve para işi bana aittir. Bedeni durumunuzla ilgili olarak Mevlana Hâlid-i Bağdâdi hazretlerinin Divan’ına bakalım, ne çıkacak” dedi. Divan’ın bazı sayfalarını açtıkları zaman Medine-i münevvere ile ilgili beytler çıktı. Bunun üzerine karar verip birlikte hac yolculuğuna çıktılar. İstanbul’a geçip, Fâtih’teki Reşâdiye Oteline indiler. Onların İstanbul’a geldiklerini haber alan zamanın padişahı Sultan İkinci Abdülhamid Han, kendilerini saraya davet etti. Sarayda misafir edip, ikram ve ihsanlarda bulundu.

Kendisi veli olan, âlim ve velilere çok hürmet eden Sultan İkinci Abdülhamid Han, Seyyid Fehim hazretlerinin sohbetlerinde bulunup, duasını aldı. On iki gün kadar İstanbul’da misafir ettikten sonra, Haydarpaşa’ya kadar merasimle, törenle uğurladı.

Seyyid Fehim hazretleri ve Seyyid Ubeydullah Efendi vapurla Mısır’a gittiler. Oradaki âlim ve veliler ile görüşüp sohbetle bulundular. O devrin önemli ilim merkezlerinden olan Ezher Medresesinden yetişen âlimler, Seyyid Fehim hazretlerinin ilim ve faziletteki üstünlüğünü kabul ettiler.

Seyyid Fehim hazretleri, hizmetlerinde bulunan Hacı Ömer Efendiyle birlikte Câmi-ül-Ezher Medresesine gittiler. Bir odaya girdiler. Bu odada oturan bir âlimin etrâfında çok sayıda kitaplar ve önünde bir kağıt olduğu halde oturduğunu gördüler. Âlim, kitaplara bakıyor fakat önündeki kağıda bir şey yazamıyordu. Seyyid Fehim hazretleri kağıtta olan yazıyı bir defada okuyup ezberledi. Çünkü bir defa okuduğu yazıyı ezberlemek onun hususiyetlerindendi. Âlim kimse başını kaldırıp; “Sizin okumanız var mıdır?” diye sordu. Seyyid Fehim hazretleri ilimle bir miktar meşgul olduğunu bildirdi. Âlim; “Siz bu kağıttaki yazının manasını bilir misiniz?” dedi. “Evet” cevabını alınca, hayret etti ve; “Hayret! Câmiü’l-Ezher Medresesi (Üniversitesi) bütün şubeleri (fakülteleri) ile bir haftadan beri bu meselenin halli için tatil edildi. Reisü’l-ulema başta olmak üzere bütün âlimler gece-gündüz

çalışmaktadır. Bu yazının mana ve mefhumunu anlamaktan aciz kaldı” dedi. Seyyid Fehim hazretleri; “Basit bir meseledir” buyurunca, âlim daha çok hayret etti.

Seyyid Fehim hazretleri anlaşılamayan meseleyi izah etmeye başladı. Hayretler vâdisinde dolaşan âlim, saygıyla kalkıp elini öptükten sonra, hemen kağıt kalem alıp Fehim-i Arvasi hazretlerinin izahını yazdı. Adresini alarak tekrar ellerini öptü ve ayrıldı. Seyyid Fehim hazretleri de Hacı Ömer Efendiyle birlikte kiralandıkları eve döndü.

Bir müddet sonra Câmiu’l-Ezher Medresesi Reisü’l-ulemâsının (rektörü) gönderdiği dört âlim çıkageldi. Reisü’l-ulemâ tarafından Câmiu’l-Ezhere davet edildiğini ifade ettiler. Seyyid Fehim hazretleri daveti kabul buyurup, gitti. Büyük bir salonda Reisü’l-ulemâ başta olmak üzere beş yüze yakın âlim büyük bir saygı ile kendisini karşıladılar. Seyyid Fehim hazretleriyle Reisü’l-ulemâ yan yana oturdular. Sohbet başladı. Reisü’l-ulemâ, Seyyid Fehim hazretlerine; “Efendi hazretleri! Tam istenen şekilde açıkladığınız mesele, Câmiü’l-Ezherce müşkil ve manası anlaşılamayan bir mesele hâline gelmişti. Cenab-ı Hakk’ın yardımıyla bu müşkilâttan bizleri kurtardınız. Câmiü’l-Ezher size sonsuz şükrân borçludur” dedi.

Birçok müşkil meselelerin halledildiği sualli cevaplı sohbet, saatlerce devam etti. Bu sırada Seyyid Fehim hazretleri, yanındaki Hacı Ömer Efendiden tütün çubuğunu doldurmasını ve yakmasını istedi. Hacı Ömer Efendinin hazırladığı çubuktan birkaç nefes çekip yerine koydu. Reisü’l-ulemâ, Seyyid Fehim hazretlerinden müsaade isteyip; “Birkaç nefes de ben çekebilir miyim?” dedi. Seyyid Fehim hazretleri müsaade ettikten sonra birkaç nefes de Reisü’l-ulemâ çekti. Fakat bu sırada salondaki âlimler arasında fısıltılar başladı. İki âlim gelerek Reisü’l-ulemâ’ya; “Efendim tütün içmenin kesin haram olduğuna dair dört fetva vermiştiniz. Şimdi içiyorsunuz, hikmeti nedir?” diye sordular. Reisü’l-ulemâ cevaben; “Yemin ederim ki bizim ilmimiz bu zatın ilmi yanında denizde bir damla gibidir. Verâ ve takvamız da bu zatın verâ ve takvâsı yanında yok gibidir.

Bu zata uyararak bugünden sonra tütün içeceğim. Demek ki yanılmışım. Haram değilmiş. Haram ve günah olsaydı, bu zat ağzına koyar mıydı? Siz serbestsiniz. Benden haram olduğunu duyan herkese haram olmadığını duyurunuz” dedi.

Seyyid Fehim hazretlerinin sohbet ve hizmetinde bulunanlar, kendilerini dünyadan uzaklaşmış görürlerdi. Arapça, Farsça, Türkçe ile diğer mahalli dilleri bilirdi. Her dildeki mahareti emsalinden üstündü. Arapça konuştuğu zaman Mısır Câmîü'l-Ezherinde yetiştiği sanılırdı. Maddi ve manevi bütün ilimlerde derin âlim, fesahat ve belagatları harikaydı. Seyyid Abdülhakim hazretleri onun vasıflarını şu şekilde anlatırdı: “O, her ilimde bir okyanustu. Derinliğine kimse inemedi. Ancak oğlu ve halifesi Seyyid Muhammed Emin azıcık anlıyordu. Hattâ Şeyh Sa'di Şirâzi'nin Gülistan'ından bir beyt okudular ve izah buyurdular. Bir miktarını anlayabildim. Seyyid Muhammed Emin de bir miktar daha anladı. Sonra o da anlayamadı. Hülâsa hakikat ve inceliklerini kimse hakkıyla idrak edemedi.

Seyyid Fehim hazretleri bir gece rüyasında Resulullah efendimizi gördü. Resulullah efendimiz ona; “Abdülhakim'in terbiyesini sana ısmarladım” buyurdu. Bu emir üzerine Abdülhakim Efendinin terbiyesine daha çok ihtimam gösterip, onu tasavvuftaki vilayet-i Ahmediyye derecesine ulaştırdı.

Seyyid Fehim hazretlerinin önde gelen talebesi Seyyid Abdülhakim Efendi, onun sohbetlerinden çok istifade etmişti. Bir gece benzeri olmayan bir sohbet oldu. Seyyid Abdülhakim bu sohbette dinlediklerini kendisi için yeterli görerek; “Bu sohbet bana yeter, alabileceğim her şeyi bu gece aldım” diye düşündü. Sabah olunca üstadı kendisinden ibriğini istedi. Abdülhakim Efendi ibriği bir elma ağacının altında bulunan hocasına götürdü. Bu sırada hazret-i Seyyid; “Abdülhakim! Bu ağaç ne ağacıdır?” diye sordu. “Elma ağacıdır efendim” diye cevap alınca; “Bu ağacın bir gövdesi, dalları, dallarında da meyveleri vardır. Şimdi bir elmanın içindeki çekirdeği yiyen bir kurt, ben bütün elmayı ve elma ağacını yedim, onda olanları aldım dese, doğru olur mu?” buyurdu. Böylece Seyyid

Abdülhakim Efendiye akşamki düşüncelerinin yanlış olduğunu bildirip, daha çok gayret etmesi gerektiğini işaret buyurdu.

Hazret-i Seyyid talebelerinin en üstünü olan Seyyid Abdülhakim Efendiye hilafetname vermeden beş yıl önce, kardeşlerine yazdığı mektupta buyurdu ki:

“Sevdiğim, kıymetli Seyyid İbrahim ve Seyyid Taha. Allahü teâlâ ikinize de selâmet versin. Size çok dua ettikten ve selam eyledikten sonra, bildiğiniz gibi kardeşiniz Seyyid Molla Abdülhakim geçen sonbaharda buraya gelmiş, ders okumaya başlamıştı. Bu fakir de onun dersini gayet dikkatle ve tahkik ederek anlattım. O da gerek derste, gerek kendi çalışmalarında öylece dikkat ve tahkik eyledi. İlimden başka bir şeye bakmasına vakit bırakmadım. Şimdi, zamanımızdaki usule göre kitapları bitirdi. Bu fakir, âlet ilimlerini, fıkıh ve hadis ilimlerini okutmak için, üstadlarımdan nasıl mezun olduysam, onu da öyle mezun eyledim. Sizler artık ona kardeş gözüyle bakmayınız. İlmin şerefini gözetmek için ona karşı çok tevazu gösteriniz. Bunları sizin iyiliğiniz ve yükselmeniz için yazıyorum. Bundan başka ilme tevazu göstermek, Allahü teâlâyâ tevazu etmek demektir. Bu kısa yazımdan çok şeyler anlayınız! Esseyyid Fehim.”

Seyyid Abdülhakim Efendiye 1882 senesinde zâhiri ilimlerde icazet, diploma verdiği gibi, 1888 senesinde tasavvufta Nakşibendiye, Kâdiriye, Sühreverdiye, Çeştiye ve Kübreviye yollarından hilafet de verdi. İnsanlara İslamiyetin emir ve yasaklarını anlatmakla vazifelendirdi. Seyyid Abdülhakim'e yazdığı bir mektupta buyurdu ki: “Sevgili oğlum, gözümün nuru Seyyid Molla Abdülhakim! Size, sonsuz dualarımı bildirdikten sonra arz edeyim ki, uzun zamandan beri, sizden haber almadığım için, gönlüm çok üzüyor. Allahü teâlâ her gizli şeyleri bilir. O şahiddir ki, kalbim hemen her zaman sizinle diyebilirim. Beni bu üzüntüden kurtarmak için, görünür görünmez hallerinizi sık sık bildirmelisiniz! Böylece sevgi bağları oynatılmış olur. Eğer o, gözümün nuru buradaki fakirlerden soracak olursa, Allahü teâlâyâ hamd ve şükürler

olsun! Bedenimizin ve etrafımızın rahatı ve selameti günden güne artmaktadır. Hak teâlâ, biz fakirlerin ve bütün kardeşlerimizin kalblerine selamet ihsan buyursun! Âmin. Şeyh Abdülhamid'e ve Şeyh Hasan'a ve Seyyid İbrâhim'e bu fakirin dualarını bildirin! Taha Efendiye ve Mazhar Efendiye dua ederim. Her kime uygun görürseniz, bu fakirin dualarını bildirmek için, vekilimsiniz. Bundan başka, Nehri'de olanların, doğru eğri hepsinin hallerini yazınız. Ayrıca, Nasturilerin taşkınlık yaptıklarını, dört yüz müslüman öldürdüklerini işittik. Bunların neler yaptıklarını ve ne için yaptıklarını da bildirmenizi istiyorum. Vesselam. Duacınız günahkâr Seyyid Fehim.”

Ömrünü İslamiyet'i öğrenmek ve öğretmekle geçiren Seyyid Fehim hazretleri vefatından altı ay öncesinden itibaren sefer hazırlığına başlamıştı. Sohbetlerinde her zamankinden daha çok ölümden bahsediyordu. Şimdi medfun bulunduğu kabr-i şerifin yerine bakarak, Arvas kabristanına defnedilenlerin imanlı olduğu takdirde bütün günahlarının affedileceğini beyan buyururlardı.

Ömrünün son günlerine doğru rahatsızlığı fazlalaştı. Bir Cuma günü hasta haliyle camiye gitti. O gün halifesi ve oğlu Seyyid Muhammed Emin Efendi belîğ ve hazin bir hutbe okudu. Caminin arkasındaki çeşmeye kadar saflar bağlamış olan cemaat bu hutbenin tesiriyle mahzun olup, ağladı. Seyyid Fehim hazretleri Cuma namazını oturarak kıldı. Sonra da Seyyid Abdülhakim Efendi, Seyyid Muhammed Emin Efendi, Halife Derviş ve Halife Ali adlı dört halifesini huzuruna davet buyurarak vasiyetlerini şöyle bildirdi:

“Kitaplarımı Arvas Kütüphanesine vakfettim. Benim bildiğim kimseye borcum yoktur. İhtiyaten ilan edin. Şayet alacaklılar çıkarsa, ne kadar iddia ederlerse, Muhammed Emin tereddütsüz versin. İlmin ve Nakşibendiye yolunun yayılmasına ihtimam gösteriniz. Seyyidim ve senedim Seyyid Taha-yı Hakkâri hazretlerinin, her sene asgari bir defa Van'a gidip halkı irşad için fakire olan emirlerini yerine getiriniz...”

Vasiyetine devam ederek; “Benden sonra çok fitne çıkacak, kadınlardan haya perdesi kalkıp, çarşı pazarlarda dolaşacaklar. İslam, Abdülhamid Hanla kâimdir” buyurdu. Bir ara Seyyid Abdülhakim Efendiye dönerek; “Cenab-ı Hak sizi muhafaza edecektir” buyurdu ve İbrahim aleyhisselamın ateşte yanmadığı kıssasını anlattı. “Ehl-i sünnet itikadınının, eshab-ı kiramın yolunun yayılması için elimden geldiğince, kıl kadar ayrılmamak üzere hizmet ettim. İnşâallah mesul değilim. Tam tetkik etmeden fetva vermeyiniz. Ruhsatlarla yetinmeyiniz. İmkan oldukça azimetleri esas kabul ediniz” buyurduktan sonra bir müddet kimseyi yanlarına kabul buyurmadılar. Allahü teâlâyı anmakla ve ibadetle meşgul oldular.

Fehim-i Arvasi hazretlerinin hastalığını duyanlar uzak yakın her taraftan gelip ziyaret ettiler. Tedavi için doktorlar getirdiler. Vefat ettiği günün ikindi namazını oturarak kılan Seyyid Fehim hazretlerinin mübarek vücutları secdeden mübarek başını kaldıramayacak derecede zayıflamıştı. Oğlu Seyyid Muhammed Emin Efendinin yardımıyla başını secdeden kaldıracabiliyordu. Bu sırada hüznün ve üzüntü Arvas ve etrafını kaplamış, evin etrafında yüzlerce seveni ve talebesi onun iyileşmesi haberini bekliyordu. O sırada renk renk, çeşit çeşit kuşlar geldiler, havada sıra sıra durarak herkesin hissettiği şekilde hüznelerini izhâr ettiler. Yüzbinlerce kuş, Arvas üzerinde şemsiye gibi gölge ettiler. O arada gaybdan bir ses; “Yâ eyyetühennefsü’l-mutmeinne...” âyet-i kerimesini sonuna kadar okudu. Secdeden başını kaldırıp “Er-Refiku’l-a’lâ” dedikten sonra sesli bir kelime-i tevhidden sonra 1895 senesi Şevval ayının on beşinci Salı günü ruhunu teslim etti.

Seyyid Fehim-i Arvasi hazretlerinin Arvas’ta bulunan kabri, sevenleri tarafından ziyaret edilmekte ve bereketlerinden faydalanılmaktadır. Vesile edilerek yapılan dualar kabul olmaktadır. Çocuğu olmayanlar çocuğa sahip olmakta, hasta olanlar şifaya kavuşmaktadırlar.

*

Gece evden niçin ayrıldılar?

Seyyid Fehim hazretleri her sene Van'a gelişinde bir müddet kalırdı. Âşıkları toplanır, feyz alırlardı. Genellikle kendisini çok seven mahkeme başkâtibi Ahmed Beyin evinde misâfir olurdu. Bir sene Ahmed Bey hacca gitmişti. Van'a bir gelişinde yine onun evinde kaldı. Bir gece yarısı yakınlarından birini çağırđı ve; "Arkadaşlarını uyandır! şimdi buradan çıkıp, falan eve gideceğiz" buyurdu. O kimse; "Efendim gece yarısı gitmek ayıp olur. Yarın gitsek olmaz mı?" dedi. "Hayır şimdi gideceğiz. Hem Ahmed Beyin oğullarına da haber ver" buyurdu. Durumu öğrenen Ahmed Beyin oğulları gelip yalvardılar. "Efendim bir kusur yaptıksa af buyurun. Bizden ayrılmayın. Babamız işitirse üzölür. Biz ona ne cevap vereceğiz, lutfediniz, ihsan ediniz! Kabahatimizi bağışlayınız" dediler. Çok göz yaşı döktüler. Seyyid Fehim hazretleri; "Hayır sizden çok razıyım, bize her hizmeti fazlası ile yapıyorsunuz. Sizlere dua etmekteyim. Fakat şimdi gitmemiz lazım" buyurdu. Ahmed Beyin oğulları; "Emir buyurduğunuz gibi olsun" dediler. Gece yarısı sevdiklerinden bir başkasının evine gittiler.

Ertesi gün oğlu Muhammed Emin Efendi, Ahmed Beyin oğullarının pek çok üzöldüklerini söyledi ve; "Babacığım o evde sabaha kadar kalsaydık ne olurdu?" diye sorunca, Seyyid Fehim hazretleri; "Oğlum! şimdi kimseye söyleme. Bu gece Ahmed Bey Mekke-i mükerremede vefat etti. Ev yetim evi oldu. Mal mirasçılara kaldı. Evvelce her şeyi kullanıyor, yiyip içiyorduk. Çünkü Ahmed Beyin seve seve helal edeceğini biliyordum. şimdi ise tanışmadığımız mirasçılarının hakkı olduğundan bir şeyi kullanmak caiz olmaz. Kul hakkından kaçınmak için acele ayrıldım" buyurdu. Bir ay sonra hacılar döndü. Herkes geldi. Ahmed Bey gelmedi. "Bir gece yarısı Mekke'de vefat etti" dediler. Hesap ettiler, Seyyid Fehim hazretlerinin evden ayrıldığı geceye rastlıyordu.

şeyhin seni öldürtmez

Van'ın Gürpınar Muhammed Pirân aşiretinden Ali isminde bir zat gelerek Seyyid Fehim hazretlerine talebe oldu. Bir yolculuk

sırasında vaktiyle hasmı olan bir kimse yolunu kesti. Ali ismindeki zatı öldürmek üzere silahına sarıldı. Nişan aldığı sırada Ali ismindeki zat; “Beni öldürme! Hazret-i Şeyhe (Seyyid Fehim) talebe oldum. Bütün dünya düşüncelerinden sıyrıldım” diyerek, hasmını ikna etmeye çalıştı. Fakat silahlı kimse onu dinlemeyip silahının tetiğine bastı. Beş tane fişeği vardı. Hepsini attı fakat hiç ses duyulmadığı gibi, Ali Efendiye de herhangi bir şey olmadı. Silahlı kimse, fişek yuvasına baktı, fişekleri göremedi. Olanlar karşısında şaşırıp kaldı. “Şeyhin seni öldürtmez” diyerek ayrılıp gitti.

Ali Efendi bir müddet sonra Seyyid Fehim-i Arvasi hazretlerini ziyaret etmek üzere Arvas’a gitti. Ziyaret esnasında Seyyid Fehim hazretleri ona; “Köyün tepesinde çok korktunuz mu?” diye sordu. Ali Efendi; “Evet efendim” dedi. Seyyid Fehim hazretleri oturduğu postun altından beş adet fişeği çıkararak Ali Efendiye verdi ve; “Kul hakkıdır. Üzerimizde kalmasın” buyurup fişekleri sahibine vermeyi emretti. Ali Efendi bu fişekleri sahibine götürüp verdi. Hadise sırasında zaten hayret içinde kalmış olan silahlı kimse, yaptıklarına pişman oldu. Tevbe edip, Arvas’a gitti ve Seyyid Fehim hazretlerine talebe oldu.

*

İstanbul’da, Kağıthâne’de sabun fabrikası olan Rıfat Beyin babası Abdülvehhâb Efendi 1963’te vefât etti. Vefâtından birkaç sene evvel dedi ki: “Erzurum’da medrese tahsîlini bitirmiştım. Daha okumak istedim. Aradığım büyük âlimin Bitlis’te Abdülcelîl Efendi olduğunu söylediler. Bitlis’e gittim. Kendisini aradım. Van’a gitti, yakında gelir, bekle dediler. Sabredemedim, Van’a gittim. Sorduğumda; “Müks şeyhi Seyyid Fehim hazretleri Van’a geldi. ŞâbâniyeCâmiinde, onun yanındadır.” dediler. Oraya gittim. Hem de büyük âlim Abdülcelîl Efendi, kürsüye çıkmış, herkes onu dinleyip istifâde etmektedir, diye düşünüyordum. Câmiye girdim. Herkes başını eğmiş, edeple oturuyordu. Karşıda nûr gibi, tatlı bakışlı bir zât vardı. Herkes buna karşı saygı ile dönmüştü.

Abdülcelîl Efendi, her hâlde karşıdaki heybetli, tesirli zâttır, diyordum. Fakat, soracak kimse yoktu. Herkes, boynunu bükmüş önüne bakıyordu. Ansızın, önüme bir genç geldi. “Ne arıyorsunuz?” dedi. “Abdülcelîl Efendi hazretlerini arıyorum.” dedim. “İşte budur.” diyerek, en geri sırada boynunu bükmüş edeple oturan birini gösterdi. “İstersen sen de otur.” dedi. “Karşıda oturan kimdir?” dedim. “Seyyid Fehim hazretleridir.” dedi. Nice zaman sonra, bu gencin, Seyyid Abdülhakîm Efendi olduğunu anladım. Biraz sonra ezan okundu. Sünnetler kılındı. Seyyid Fehim hazretleri imâm oldu. Safları düzelttik. İmâmla birlikte tekbir getirirken, bütün cemâat, elektrik çarpan kimse gibi titremeye başladık. Şimdi altmış sene oluyor. İmâmın o tekbir sesi hâtırıma geldikçe, titriyorum. Kalbimde, o gün olduğu gibi, bir hal oluyor.”

Evliya Yok Mu?

Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretlerine, bu zamanda evliya yok mu diye sorulduğunda buyurdu ki:

(Bu zamanda, beş vakit namazını kılan, haramlardan sakınan umumi evliya sınıfına dahil olur. Bir de hususi evliyalık vardır. Bu, tasavvuf yolunda ilerleyenlere Rabbimizin ihsan ettiği derecelerdir. İşte, bu zamanda böyle evliya yok gibidir.)

Peki arkadaşlar, artık evliya yok mudur diye sorarsanız;

Dünyada elbette evliya bulunur. Din kitaplarında birler, üçler yediler, kırklar, beş yüzler gibi adlandırılan evliya vardır. Üç hadis-i şerif meali şöyledir:

(Ebdal kırk kişidir. Bunların bereketi ile düşmana galip gelirsiniz ve belâdan kurtulursunuz.) [İbni Asakir]

(Her asırda iyiler bulunur. Bunlar beş yüz kişi olup kırkı ebdaldır. Her ülkede bulunur.) [Ebu Nuaym]

(Yeryüzünde her zaman [ebdallerden] kırk kişi bulunur. Her biri İbrahim aleyhisselam gibi bereketlidir. Bunların bereketi ile yağmur yağar. Biri ölünce, Allahü teâlâ, onun yerine başkasını getirir.) [Taberani]

Bu evliya zatları herkesin tanınması elbette zordur. Zaten ben evliyayım diyen veli değildir. Evliya, kendini gizler. Bunun için evliyayı tanımak zordur. Bugün açıkça ben evliyayım diyen sahtekârlar çoktur. Hatta çok kimse, (Bizim hocamız hatemül evliyadır, son velidir. Artık başka veli gelmez) diyorlar. Bunları de yanlıştır.

Eshâb-ı kiram ve Tâbiini izam zamanlarında, Evliya çoktu. Herkes bunları ziyaret ederek bereketlenir, dualarını alırlardı. Ahir zaman yaklaştıkça, küfür alametleri, bid'atler çoğaldı. Ulema ve evliya azaldı.

Küfr Bahsi

KÜFR BAHSİ

Kötülüklerin en kötüsü, Allahü teâlâyâ inanmamak, ateist olmaktır. İnanılması lâzım olan şeye inanmamak küfr olur. Muhammed aleyhisselâma inanmamak küfr olur. Muhammed aleyhisselâmın, Allahü teâlâ katından getirip bildirdiği şeylerin hepsine kalb ile inanıp, dil ile de ikrâr etmeğe, söylemeğe, (İMÂN) denir. Söylemeğe mâni' bulunduğu zemân, söylememek afv olur. İmân hâsıl olmak için, islâmiyyetin küfr alâmeti dediği şeyleri söylemekden ve kullanmaktan sakınmak da lâzımdır. İslâmiyyetin ahkâmından, ya'nî islâmiyyetin emr ve yasaklarından birini hafîf görmek, Kur'ân-ı kerîm ile, melek

ile, Peygamberlerden biri ile “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” alay etmek, küfr alâmetlerindedir. İnkâr etmek, ya'nî işitdikden sonra inanmamak, tasdîk etmemek demektir. Şübhe etmek de inkâr olur.

Küfr üç nev'dir: Cehlî, Cühûdî ve hükmî.

I- İşitmediği, düşünmediği için kâfir olanların küfrü (Küfr-i cehlî)dir. Cehl de iki dürlüdür: Birincisi basitdir. Böyle kimse, câhil olduğunu bilir. Bunlarda yanlış i'tikâd olmaz. Hayvan gibidirler. Çünkü, insanı hayvandan ayıran, ilm ve idrâkdir. Bunlar, hayvandan da aşağıdırlar. Çünkü, hayvanlar, yaratıldıkları şeyde ileridirler. Cehlin ikincisi, (Cehl-i mürekke)dir. Yanlış, sapık i'tikâddır. Yunan felsefecilerinin ve müslimânlardan yetmişiki bid'at fırkasının açıkca bildirilmiş olanlara uymıyan i'tikâdları böyledir. Bu cehâlet, birincisinden dahâ fenâdır. İlâcî bilinmiyen bir hastalıktır.

II- Küfr-i cühûdîye, küfr-i inâdî de denir. Bilerek, inâd ederek kâfir olmakdır. Kibrden, mevki' sâhibi olmayı sevmekden veyâ ayblanmaktan korkmak sebebi ile hâsıl olur. Firavn ve yoldaşlarının, Bizans kralı Herakliyûsün küfrleri böyledir.

III- Küfrün üçüncü nev'i, (Küfr-i hükmî)dir. İslâmiyyetin îmânsızlık alâmeti dediği sözleri söyleyen ve işleri yapan, kalbinde tasdîk olsa da ve inandığını söylese de kâfir olur. İslâmiyyetin tahkîrini emr ettiği şeyi ta'zîm, ta'zîmini emr ettiği şeyi tahkîr küfrdür.

1- Allahü teâlâ, Arşdan veyâ gökden bize bakıyor demek küfrdür.

2- Sen bana zulm ettiğin gibi, Allahü teâlâ da sana zulm ediyor demek küfrdür.

3- Filân müslimân benim gözümde yehûdî gibidir demek küfrdür.

4- Yalan bir söze, Allahü teâlâ biliyor ki doğrudur demek küfrdür.

- 5- Melekleri küçültücü şeyler söylemek küfrdür.
- 6- Kur'ân-ı kerîmi, hattâ bir harfini küçültücü söz söylemek, bir harfine inanmamak küfrdür.
- 7- Çalgı çalarak Kur'ân-ı kerîm okumak küfrdür.
- 8- Hakîkî olan Tevrât ve İncîle inanmamak, bunları kötülemek küfrdür. [Şimdi, hakîkî Tevrât ve İncîl yoktur.]
- 9- Kur'ân-ı kerîmi şâz olan harflerle okuyup, Kur'ân budur demek küfr olur.
- 10- Peygamberleri küçültücü şeyler söylemek küfrdür.
- 11- Kur'ân-ı kerîmde isimleri bildirilen yirmibeş Peygamberden "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" birine inanmamak küfrdür.
- 12- Çok iyilik yapan birisi için, Peygamberden dahâ iyidir demek küfr olur.
- 13- Peygamberler muhtâc idi demek küfr olur. Çünkü, onların fakîrlikleri kendi istekleri ile idi.
- 14- Birisi, Peygamber olduğunu söylese, buna inananlar da kâfir olur.

Fitne / Efendi Hazretleri'nin Rabıta-ı Şerife Kitabından

FİTNE

Fitnenin şeriat lüğatinde, mânası, günahların neticesi olarak gelen musibetlerdir. Bunlar da iki kısımdır: Birisi, zalimin nefsine mahsus olanlar... Öldürme, zina, şarap içme vesaire

gibi... Yani İlâhî yasaklardan birinin korunmaması yüzünden şahsa gelen belâ... Musibetlerin en hafifi budur.

Öbürü de bütün topluluğu kuşatan ve cemiyet plânına inen musibetler... Bu gibi, fitnesi çok ve sahası geniş musibetlerin zuhuruna meydan verilmemesi için bir âyet nazil olmuştur ki, meali şöyledir:

«? Kaçınız şu fitnelerden ki, musibeti yalnız kendinize hâs değildir ve kıyamete kadar devamdadır!»

Bu türlü fitnelerden başlıcası, topluluk halinde ilâhî yasaklardan biri çiğnenirken buna şahit olanların engel olmaya iktidarları varken ses çıkarmamaları, iktidarları yokken de kalbten olsun bir nefret ve mukavemet hissi duymamalarından doğar.

Bir başka saiki de, «emr-i bil maruf» denilen yapılması gerekli işleri hafife almak ve dinde caiz olmayan bir şeyi nefse uyarak ve nefsin istediği şekle dökerek caiz göstermeye yeltenmek ve bunu topluma sirayet ettirmektir.

İtikadı bozuk olanlara dalkavukluk etmekle bazen tepkisiz görünmek arasında şu fark vardır ki, dalkavukluk asla caiz değilken tepkisiz görünmek, yerine ve şekline göre haram, mekruh, icabında da farz, vacip ve sünnet olabilir.

Sadeleştiren: Üstad